

ΕΡΩΤΗΡΙΑ

ΕΤΟΣ.Ε.

Αρ. 262.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15, — Αθήναι
Τηλέφωνον 64—67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

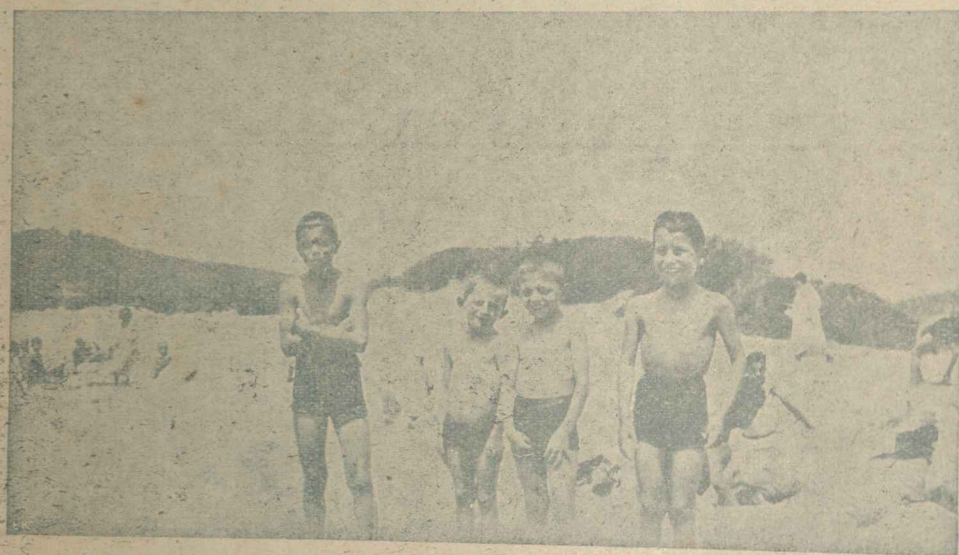
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΕΡΩΙ
*Εξωτερικῶς Δρ.
*Εξωτερικῶς Δοκίμας
*Αμερικῶν
*Αγγλικῶν

Τὰ ἑβδομαστα ἀποστέλλονται
πρὸς τὸν διαχειριστήν.

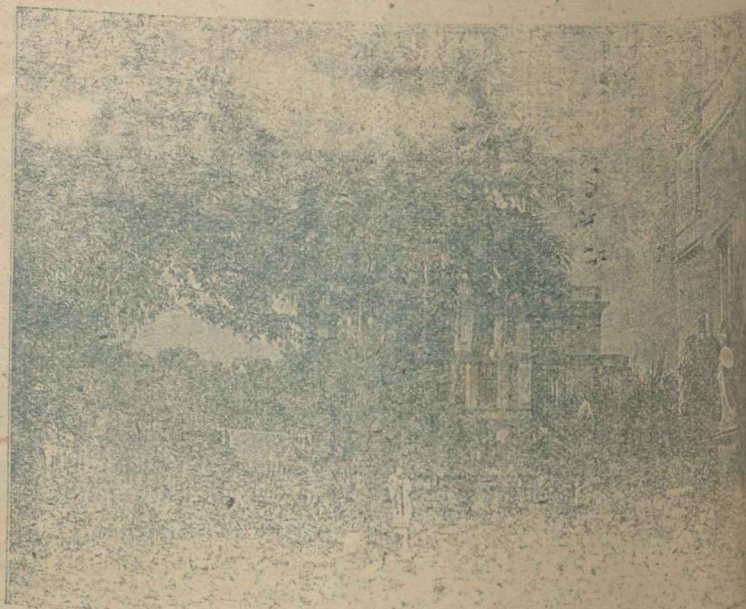

Μαθηταὶ τοῦ Οἰκοτροφείου εἰς τὴν Βουλιαγμένην, ὅπου ἡ Σχολὴ διαθέτει
εἰδικὰς θερινὰς ἐγκαταστάσεις.

Ἡ Σχολὴ Μεταξᾶ περιλαμβάνει Νηπιαγωγεῖον, Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Ἑμπορικὴν Σχολήν, Μουσικόν, Λογιστικὸν Τμήμα, Ἡμερησίον καὶ Νυκτερινόν, καὶ

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

μετὰ ἰδιαίτερου τμήματος οἰκοτροφείου θηλέων. Ἐντατικὴ διδασκαλία Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς. Ἰδιαίτερος δὲ διὰ τοὺς οἰκοτρόφους. Τὸ οἰκοτροφεῖον τῆς σχολῆς Μεταξᾶ πληροὶ ὅλους τοὺς ἀπαιτήσεις σχολικῆς ὑγιεινῆς, περιβαλλόμενον πανταχόθεν ὑπὸ κήπων καὶ αὐλῶν, με κοιτῶνας εὐρύς, μεσημβρινοὺς καὶ εὐαέρους. Οἱ οἰκοτρόφοι διαιτῶμενοι εἰς οἰκογενειακὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν Διευθυντῶν καὶ εἰδικῆς ὑπηρεσίας, ἐξέρχονται δις τῆς ἑβδομάδος εἰς περίπατον, ἐπιδίδονται εἰς ἀθλητικὰς πεδιάς, ἐπισκέπτονται τόπους ἀρχαιολογικοὺς, ἔχουσι τὸν κινηματογράφον τῶν ἐν τῇ Σχολῇ, κατατάσσονται πρόσκοποι εἰς τὴν ὁμάδα τῆς Σχολῆς καὶ ἀσχοῦνται ἰδιαίτερος εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν συνομιλίαν.

Μία ἀποψὲς τῶν κτιρίων τῆς Σχολῆς, μετὰ τοῦ κήπου τῆς καὶ τῆς αὐλῆς.

ΣΧΟΛΗ

Γ. ΜΕΤΑΞΑ

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ 11 · ΜΕΡΛΙΝ 2

ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κ. ΚΡΟΝΤΗΡΑ & Α. ΤΥΧΟΝΙΔΗ

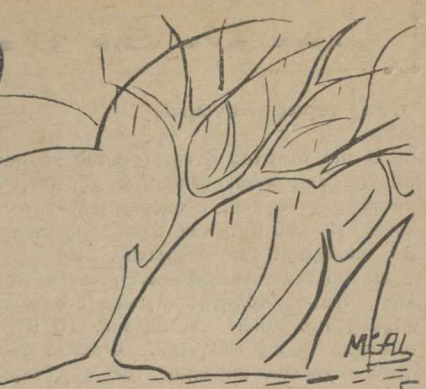
Ἄρ. τηλεφ. 20—205

ΕΒΔΟΜΑΣ

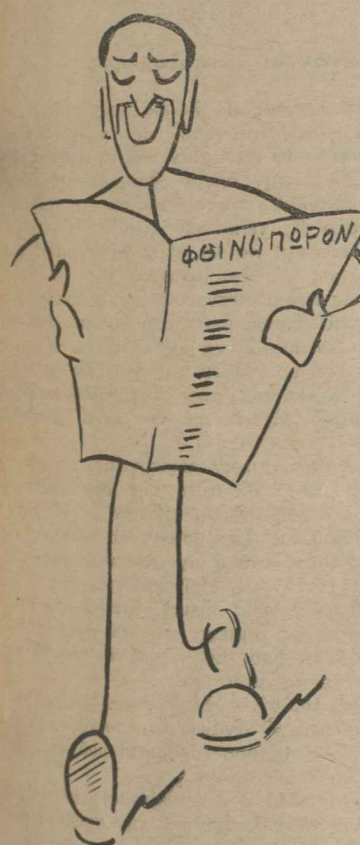
1995

ΑΠ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

Οἱ ποιηταὶ θέλουν καὶ ἐννοοῦν νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὸ φθινόπωρον ὡς μίαν ἐποχὴν ποὺ γυμνώνονται τὰ δένδρα, δακρυρροεῖ ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ νοιώθει τὰ πρῶτα ρίγη ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ παγεροῦ ξένου τῆς. Οὐδεὶς τοὺς κατηγορεῖ. Αὐτὰ βλέπουν οἱ ποιηταί, αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τὴν μουσὰ τῶν, καὶ φυσικὰ αὐτὰ καὶ τοὺς ἀπασχολοῦν. Τοὺς παρακαλοῦμε λοιπὸν νὰ μᾶς συγχαρῶσιν ἂν αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν τοὺς συνοδεύσουμε στοὺς δραματισμούς τῶν, καὶ ἀκόμα περισσότερο ἂν ἀντὶ τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων καὶ τῶν δακρύων τοῦ οὐρανοῦ, ἐνδιαφερθοῦμε σήμερα γιὰ κάτι πολὺ πεζότερο, ποὺ ἀπασχολεῖ ὅμως—ἂς μᾶς πιστέψουν—οὐσιαστικώτερα τὸν καθένα μᾶς μόλις κοντοζυγώσουμε στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ σημερινὴ συνθήκη τῆς ζωῆς, βλέπετε, εἶναι τόσο ἐπιτακτικὰ ἀπαιτητικὴ καὶ τόσο πολυσύνθετος, ποὺ κι' ἂν ἤθελε κανένας νὰ γίνῃ πρὸς στιγμὴν ποιητὴς καὶ νὰ θρηνησῇ τὸ γύμνωμα τῶν δένδρων, τὴν ἀποδημίαν τῶν χελιδονίων καὶ τὸν ἐρχομὸ τῶν πελαργῶν, δὲν τὸν καιρὸ καὶ πῶς πολὺ τὴν διάθεσιν ποὺ θὰ τοῦ ἦσαν ἀναγκαῖα...

Ἄς τοὺς ἀφίσουμε λοιπὸν μόνους στὴν οἰστηλασίαν τῶν εὐγενικῶν δραματισμῶν τῶν καὶ ἂς ἀντιμετωπίσουμε ψυχραῖμα τὴν κατάστασιν ποὺ δημιουργεῖ σὲ ὅλους μᾶς ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς. Μιά πελώρια ἐτικέτα ποὺ πάνω της θάταν χαραγμένη μὲ πῶς πελώρια ἀκόμα γράμματα μὴ λέξη: Ἀ λ λ α γ ῆ, θὰ ἀποτελοῦσε ἀσφαλῆστα τὸν καλλίτερον χαρακτηρισμὸ τῆς μεταβατικῆς αὐτῆς περιόδου.

Ἀλλαγὴ, ἀλλαγὴ, τὸ πᾶν ἀλλαγὴ. Ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ζωὴν μᾶς καὶ φτάνοντας ἴσαμε τὸ τελευταῖον πραγματικὸ τοῦ σπιτιοῦ μᾶς, ἀντικρύζουμε συνάφως τὴν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς καὶ νομίζουμε πῶς ἀπὸ κάθε γωνία, ὡς στρατιωτικὸ παράγγελμα, μᾶς καταδιώκουν χίλιοι διαβόλοι μαζεμένοι ποὺ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκφωνοῦν ρυθμικώτατα καὶ κανονικώτατα τὴν ἴδια αὐτὴ λέξη:

Ἀλλαγὴ στὴς συνήθειες τῆς ζωῆς μᾶς...
Ἀλλαγὴ στὰ ρούχα μᾶς.
Ἀλλαγὴ στὴς ὥρες τῆς δουλειᾶς μᾶς.
Ἀλλαγὴ στὴν ἐπίπλωση τοῦ σπιτιοῦ μᾶς.
Ἀλλαγὴ στὰ γλέντια μᾶς.
Ἀλλαγὴ παντοῦ, σὲ κάθε τί...

Οἱ ποιηταὶ τὸ φθινόπωρον τὸ βλέπουν ἀνάμεσα ἀπ' τῆς φτερούγης τῶν χελιδονίων. Ἐμεῖς τὸ βλέπουμε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ παλὰ περσινὰ χειμωνιάτικα ρούχα μᾶς ποὺ πρέπει νὰ ἀντικατασταθῶν...

Οἱ ποιηταὶ τὸ φθινόπωρον τὸ βλέπουν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γυμνά κλωνάρια τῶν δένδρων. Ἐμεῖς τὸ βλέπουμε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γυμνά ντουβάρια τῶν σπητιῶν μᾶς, ποὺ πρέπει νὰ σκεπαστοῦν μὲ καινούργιες κουρτίνες γιατί ἡ παλὴ περσινὴ φθάρηκαν, καὶ κουρελιάστηκαν...

Οἱ ποιηταὶ τὸ φθινόπωρον τὸ βλέπουν ἀνάμεσα ἀπ' τῆς θαμπῆς χρυσοπόρφυρης ἀποχρώσεως τῶν περσινῶν φύλλων. Ἐμεῖς τὸ βλέπουμε ἀνάμεσα ἀπ' τῆς θαμπῆς πρασινογάλαζας ἀποχρώσεως τῶν χαρτονομισμάτων ποὺ δὲν ξέρουσε ποὺ θὰ τὰ ἐξοικονομήσουμε γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθουμε στὴς ἀνάγκες μᾶς...

Καὶ ἡ ἀντιθέσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ συνεχιστοῦν ἐπ' ἀπειρον. Οἱ ποιηταὶ μπορεῖ νὰ θέλουν καὶ νὰ ἱσχυρίζονται ὅτι τοὺς ἀρέσει—ἀπόλυτο δικαίωμά τους—ἀλλὰ δὲν θὰ κατορθώσουν ποτὲ νὰ μᾶς πείσουν πῶς φτάνουν οἱ δραματισμοὶ τῶν γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν νέα κατάστασιν ποὺ δημιουργεῖ τὸ φθινόπωρον.

Τὰ χελιδόνια μπορεῖ νὰ φύγουν ἢ νὰ μὴ φύγουν, τὰ φύλλα μπορεῖ νὰ πέσουν ἢ νὰ μὴ πέσουν, ὁ οὐρανὸς νὰ δακρύσῃ ἢ νὰ μὴ δακρύσῃ, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς ὠφελοῦν σὲ τίποτε. Ἡ ντουλάπη θὰ ἀνοίξουν γιὰ νὰ μᾶς ξαναθυμίσουν παλιὰς λησμονημένες πληγῆς, ἡ νοικοκυρὰ κάθε σπητιοῦ θὰ κἀν ἕνα πρόχειρο ὑπολογισμὸ τῶν ἀναγκῶν τοῦ νοικοκυριοῦ τῆς—ποὺ σημειωτέον δὲν ἐπιδέχονται καμμιά ἀναβολή—ἔμεῖς θὰ ἀνατρέξουμε στὴς ἀριθμητικὲς καὶ ἀλγεβρικὲς ἐξισώσεις ποὺ κάποτε μάθαμε στὰ θρανία τῶν σχολειῶν, μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα νὰ βροῦμε κανέναν νέο τρόπο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ φέρῃ τὴν μίαν ἀκρὴν μὲ τὴν ἄλλη...

Θ' ἀρχίσῃ τότε ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ ἐνατένισις τοῦ φθινοπώρου. Τὸ ἕνα κοστοῦμι ὑστερα ἀπ' τὸ ἄλλο θὰ μπαίῃ σὲ τιμητικὴ ἀποστρατεία. Τὸ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κακόμοιρα μᾶς ἐξυπηρέτησε ὅσο μπορούσε. Ἄν ἀμφιβάλλετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μετρήσετε τὰ διακριτικὰ διάσημα ποὺ ἔλαβαν κατὰ καιροῦς τιμῆς ἔνεκεν σὲ τὸ πεδίου τῆς μάχης καὶ ποὺ τὴν φορὰν αὐτὴν ἀντιπροσωπεύονται μὲ μπαλώματα καὶ μανταρίσματα. Νὰ ἀντικατασταθῶν λοιπὸν, ἀλλὰ μὲ πόσα; Μὲ τρία νέα; Τὰ οἰκονομικὰ μέσα δὲν τὸ ἐπιτρέπουν. Μὲ δύο τότε; Οὐτε. Μὲ ἕνα; Ἐστὼ μὲ ἕνα—ἂν κι' αὐτὸ καλὰ—καλὰ δὲν βγαίνει. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ βγοῦμε σὲ δρόμο γυμνοί! Πρῶτῃ ἐγγραφὴ ἐξόδων καὶ συνέχειας: Παλτό...

Δὲν ὑπάρχει Ἄνατρεχόμενὸς σὲ παρελθόν γιὰ νὰ βροῦμε πότε, πῶς καὶ ποῦ εἶχαμε τὸ τελευταῖον παλτό μᾶς. Ἄδικος κόπος. Ἡ μνήμη μᾶς δὲν μᾶς βοηθεῖ. Ἐφ' ὅ καὶ ἐπιστρέφουμ ἐπάλι πίσω καὶ παίρνουμε τὴν ἀπόφασιν νὰ μεταχειρισθῶμε γιὰ παλτό, αὐτὸ ποὺ μεταχειριστήκαμε τόσα χρόνια...

μὴ φανελά περισσότερη, καὶ στὴς μεγάλες παγωνιὲς λίγες ἐφημερίδες στὴν πλάτη καὶ ἕνα ἀδιάφορο ὄφρος. Τὴν δικαιολογητικὴ φράσιν τὴν ξέρουσε: «Πῶς φορεῖτε παλτό; Μὰ τόσο πολὺ κρυώνει!» Ἐγὼ ζέσταίνομαι μ' αὐτὰ ποὺ φορῶ... ἕνα μικρὸ χαμόγελο συμπληρωματικὸ καὶ... μερικὲς κοφτερὲς βεντούζες τὸ βράδυ. Αὐτὸ εἶνε ὅλοι! Πάει καὶ τὸ παλτό! Τώρα παπούτσια... πουκάμισα... εἰσώρουχα—αὐτὰ εὐτυχῶς δὲν φαίνονται, καὶ συνεπῶς εἶναι ἐπι-

μὴ φανελά περισσότερη, καὶ στὴς μεγάλες παγωνιὲς λίγες ἐφημερίδες στὴν πλάτη καὶ ἕνα ἀδιάφορο ὄφρος. Τὴν δικαιολογητικὴ φράσιν τὴν ξέρουσε: «Πῶς φορεῖτε παλτό; Μὰ τόσο πολὺ κρυώνει!» Ἐγὼ ζέσταίνομαι μ' αὐτὰ ποὺ φορῶ... ἕνα μικρὸ χαμόγελο συμπληρωματικὸ καὶ... μερικὲς κοφτερὲς βεντούζες τὸ βράδυ. Αὐτὸ εἶνε ὅλοι! Πάει καὶ τὸ παλτό! Τώρα παπούτσια... πουκάμισα... εἰσώρουχα—αὐτὰ εὐτυχῶς δὲν φαίνονται, καὶ συνεπῶς εἶναι ἐπι-

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

HERVE DE PESLOIN

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

Ο άνθρωπος άνοιξε την πόρτα, κύτταξε λυπημένος τα στωικά έπιπλα του δωματίου, το σιδερένιο κρεβάτι με το στούμα, τα σκουριασμένα σεντόνια, το σπασμένο κομμοντινό. Σε μια γωνιά κοιμόταν ένας σκύλος, με τη μύτη ανάμεσα στα πόδια.

—Έλα λοιπόν, Μπλάκ, έπενε ο άνθρωπος.

Το σκυλί τεντώθηκε, άνοιξε το στόμα, γασμουήθηκε και ακολούθησε τον κύριό του, με χαμυλωμένο το κεφάλι, την ουρά ανάμεσα στα σκέλη. Όταν ούσανε στη σάλα, το σκυλί όσφρανθηκε το πρώτο σκαλοπάτι, όπισθοχώρησε και με μιάς ξαναγύρισε στην πόρτα του δωματίου που είχαν εγκαταλείψει. Ο άνθρωπος σήκωσε τους ώμους, έκανε ένα μορσισμό και σφύριξε:

—Έδω!

Το ζώο γύρισε το κεφάλι, ίκτερόντας τον κύριό του με τα μάτια. Ένα άγνωστο κοσμάκιμα των δακτύλων το έκανε να πιάσει στον κύριο του έποντας. Αυτός το γάιψε, περτώνοντας το γέρι του ανάμεσα στις μακρούς τρίχες που έδω και κεί είχαν κολλήσει ξεση λάσπη.

Το σκυλί γάιψε, ευχαιοστημένο, γλύστορησε το κεφάλι κάτω από τα δάγτυλα του κυρίου του, ζητώντας κι άλλα γάδια, με ο άνθρωπος κατέβαινε τώρα, μ' ένα βαρύ, άγνό θύμα.

Στο διάδρομο, ένας ύπνρετης συνήτησε τον άνθρωπο με το σκυλί:

—Καιρός ήταν να το δίνετε... μουρούοι.

Το ζώο έδειξε τα δόντια του. Ο κύριός του το ήσυχασε:

—Άσε τον! Δεν έχουμε δεκάρα. Αν είμασαν πλούσιοι θα το άπαντούσα, με έλα που δεν είμαστε!

Κατέβηκαν άλλα δυο πατώματα και ούάναν από ισόγειο του στωικού ξενοδοχείου. Μία τζαμωτή πόρτα άνοιξε. Φάνηκε ο ίδιος κήτης του ξενοδοχείου, ένα κοντόγυνδρο, χαλακάνθο άνθρωπάκι, με άνασκουμπωμένα τα μαυήνια. Σκοδύισε τα χέρια του στην ποδιά του.

—Έδω υού είσαι; Λοιπόν, είσαι άχρημα άνεργος...

—Ναι, Δεν έχω δεκάρα. Θα προσπνήσω νύχθω να σε πληρώσω την άλλη έβδομάδα αν κάνω τίποτα.

—Δεν θαυρεύσαι! Θα τα γράψω στην μερίδα κερών και τζιμής. Αυτά έχει το εισόδιο. Έγώ θα σε κοιτούσα άχρημα, αλλά βλέπεις, είναι η γυναίκα μου που... Λοιπόν, το δωματίο αν θέλεις μπορεί να σου το άφίσω για πέντε φράγκα αντί έξ που πληρώνεις.

—Ευχαριστώ. Μπορεί να κάνω κάτι... Είστε κανείς τί γίνεται; Κάνει πολύ κούρ σήμερα.

—Εννέα κάτω από το μηδέν! Άγοις χειμώνας φέτος!

Μιά στοιγνή σωνή άκούστηκε:

—Έκτωρ, έλα δώ! Άρκετά γουθεντία.

Ο ίδιος κήτης άνησύχησε. Έπεινε τα δυο δάγτυλα στον συνομιλητή του και έξαχνήθηκε. Ο άνθρωπος κι ο σκύλος βγήκαν.

Το ζώο άρχισε να τρέχει έδω και εκεί, πλησίασε στους σωρούς με τα σκουπίδια, ζητώντας την συνθησμένη του τροφή. Ο άνθρωπος σήκωσε την γιάκα του σκακκιού ου. Τα γόδια του είχαν κι έλας παγώσει, από το κούρ. Άοις έπί τέλους να περπατή. άρου σφύριξε το σκυλί του. Με τρία πηδήματα το ζώο τον έφθασε, κρατώντας στο στόμα ένα κόκκαλο. Ο άνθρωπος γαμύγλασε:

—Βοήθες κι έλας να σάς! Τόσο το καλίτερο για σένα!

Πήρε το κόκκαλο και τώβαλε στην τσέπη

του. Το σκυλί έτρεχε τώρα μπροστά του μέσα στους έρημους δρόμους. Φθάσανε σής προκυμαίες του Σηκουάνα κι άρχισαν να περπατούν. Ο ένας πιά στον άλλο, κάτω από της μαυοιμένες από τη θρώμα καστανιές. Κάπου-κάπου, περνοσαν αυτοκίνητα τρέγοντας με μεγάλη ταχύτητα και κορνάροντας δυνατά.

Ο άνθρωπος έσφιγγε τα δόντια, με την κοιλιά άδεια, που δογγούσε από πείνα. Το σκυλί γάιψε, έλευθερο, εύτυγισμένο, ήσυγο. Κατά γής βρήκε ένα παληκοκούματο και το μασούσε, ευχαιοστημένο όπως ήταν με το τίποτα. Ο κύριός του για πρώτη φορά το κύτταξε σγεδόν με ζήλεια:

—Τρώει... τρώει...

—Άρπαξε από το στόμα του σκυλλιού ένα κομμάτι πετό που μασούλαγε και το έφρι-

—Πεινώ, μούγγρισε ο άνθρωπος.

Πέντε λεπτά αργότερα, σ' ένα κρεμασμένο της προκυμαίας, έτρωγε άπιστα, με τους άρχωνες στο τραπέζι, με το έλατο στυλωμένο στο κέντρο, χωρίς να βλέπει τίποτα. Πέσαναν μέρες. Ο άνθρωπος έζαυόταν τη στήνεια που λίγο καιρό την είχε άφύγει με τα φράγκα της πλοήτας καίας.

Ένα πρωί θυμήθηκε κι άποσπασε από την πλάτη του ένα κομμάτι από το σκυλί που είχε έφαγε. Το έθεσε σε σάν ιερή ύλη και το έφριξε.

Και μού-είπε:

—Θέλω άγαπητέ μου να γράψω κάτι για μένα και για το έδωλιο μου.

—Μόλις το διαβάσω, θα γράψω.

—Μα έφριξε τί σκέπτομαι; έπρόσθεσαν ο Σταυρός.

—Λέγε.

—Σκέπτομαι πώς μπορούσες ν' άφιερώ- τη και για μένα μια σελίδα από αυτές που γράφεις στην «Έβδομάδα». Είδα που έ- γιναν για το Θεοτόκη, για το Μαβίλη, για άλους της δικής μου γενιάς, για τους συγ- γράμματα μου. Και όμως έμε μ' έζέχασες...

—Μα, άγαπητέ μου, το έζήγησα δεν έ- πόσες ένα πράγμα...

—Λοιό;

—Πώς ή σελίδες αυτές είναι για της φυ- σιογνωμίας που γάβηκαν. Γράφω μόνο για άλους πύθαν. Έσύ, δόξα τφ Θεφ, δεν πέ- θανες. Ζής και γράφεις...

Ο καυμένος ο Σταυρός χαμογέλασε κι είπε παίζοντας:

—Ε, τότες, άφισε να πεθάνω...

Κι έφωγε.

Λοιπόν ο Σταυρός έτήρησε τον λόγο του. Άλις μέρες έπειτ' από την ομιλία μιας ά- τη πύθαν.

Έγώ λοιπόν πιά την ύποχρέωση να γρά- ψω και γι' αυτόν. Και γράφω.

—ΟΟΟ—

Ο 'Ηλίας Σταυρός, που πέθανε έδω και λίγες μέρες στην ήλικία περίπου των 60 χρονών, ήταν ένας από τους πιο παληούς και πιο φανατικούς δημοτικιστές. Άντικει- αυτός στη σειρά των τελευταίων Έπτανη- σίων λογίων, που θεωρούσαν ίση την παρά- δοση του Σολωμού και της σχολής του.

Ήτανκε νεοτατος κι έγραφε από την άλη δημοτική. Και δεν έγραφε ποτέ σε κα- θένωση.

Τον φαντασμού του για την δημοτική τον διατήρησε πάντα. Ήταν κι αυτός από την συντροφιά των λογίων της Κερκύρας, που ήταν πιστή στη δημοτική. Άντικει στη παλιά του Κ. Θεοτόκη, του Α. Μαβίλη, του Ν. Κερυλλήνου, του Γ. Καλλισγούρου...

—ΟΟΟ—

Πρώτη φορά έλαμε την εμφάνισή του στη λογοτεχνία ο 'Ηλίας Σταυρός το 1891 μ' ένα πεζογράφημα με τίτλο «Το μαμα- ζωμένο καράβι, που έδημοσιεύθηκε στο πε-

Η ξένη άρπαξε το ζώο από το παλιό μιο και πήγε προς το αυτοκίνητο. Το πιά- λι γάιψε, έπαναστατημένο. Ο άνθρωπος της άγνωστης, που είχε μείνει στο πλάι του αυτοκινήτου, μουρούρισε με θωμω- νιές. Πρώτης τάξεως δουλειά! Τέτοιο πιά- λι κάνει μέσ' στο νερό γίλια σάκκα! Η συγγαρητιά μου!

Το αυτοκίνητο είχε ξεκινήσει όταν ο συγ- γός ούθησε και γυρνώντας το έζιμ, να- νασε:

—Λέγεται Μπλάκ... Μπλάκ...

Το άμάξι γάβηκε. Ο άνθρωπος έμεινε με μέση του δρόμου, άποσβολωμένος από τον έ- σονικό γουσιού. Ένα φροτηγό αυτοκίνητο πε- ρασε πιά του, κι ο σωφός του σφύριξε:

—Δεν κυττάζεις μπροστά σου, στήν- Τί έχεις;

—Πεινώ, μούγγρισε ο άνθρωπος.

Πέντε λεπτά αργότερα, σ' ένα κρεμασ-

λείο της προκυμαίας, έτρωγε άπιστα, με

τους άρχωνες στο τραπέζι, με το έλατο

στυλωμένο στο κέντρο, χωρίς να βλέπει τίποτα.

Πέσαναν μέρες. Ο άνθρωπος έζαυόταν

τη στήνεια που λίγο καιρό την είχε άφύ-

φύγει με τα φράγκα της πλοήτας καίας.

Ένα πρωί θυμή-

θηκε κι άποσπασε από την πλάτη του ένα

κομμάτι από το σκυλί που είχε έφαγε. Το

έθεσε σε σάν ιερή ύλη και το έφριξε.

Και μού-είπε:

—Θέλω άγαπητέ μου να γράψω κάτι

για μένα και για το έδωλιο μου.

—Μόλις το διαβάσω, θα γράψω.

—Μα έφριξε τί σκέπτομαι; έπρόσθεσαν ο

Σταυρός.

—Λέγε.

—Σκέπτομαι πώς μπορούσες ν' άφιερώ-

τη και για μένα μια σελίδα από αυτές που

γράφεις στην «Έβδομάδα». Είδα που έ-

γιναν για το Θεοτόκη, για το Μαβίλη, για

άλους της δικής μου γενιάς, για τους συγ-

γράμματα μου. Και όμως έμε μ' έζέχασες...

—Μα, άγαπητέ μου, το έζήγησα δεν έ-

πόσες ένα πράγμα...

—Λοιό;

—Πώς ή σελίδες αυτές είναι για της φυ-

σιογνωμίας που γάβηκαν. Γράφω μόνο για

άλους πύθαν. Έσύ, δόξα τφ Θεφ, δεν πέ-

θανες. Ζής και γράφεις...

Ο καυμένος ο Σταυρός χαμογέλασε κι

είπε παίζοντας:

—Ε, τότες, άφισε να πεθάνω...

Κι έφωγε.

Λοιπόν ο Σταυρός έτήρησε τον λόγο του.

Άλις μέρες έπειτ' από την ομιλία μιας ά-

τη πύθαν.

Έγώ λοιπόν πιά την ύποχρέωση να γρά-

ψω και γι' αυτόν. Και γράφω.

—ΟΟΟ—

Ο 'Ηλίας Σταυρός, που πέθανε έδω και

λίγες μέρες στην ήλικία περίπου των 60

χρονών, ήταν ένας από τους πιο παληούς

και πιο φανατικούς δημοτικιστές. Άντικει

αυτός στη σειρά των τελευταίων Έπτανη-

σιών λογίων, που θεωρούσαν ίση την παρά-

δοση του Σολωμού και της σχολής του.

Ήτανκε νεοτατος κι έγραφε από την

άλη δημοτική. Και δεν έγραφε ποτέ σε κα-

θενωση.

Τον φαντασμού του για την δημοτική

τον διατήρησε πάντα. Ήταν κι αυτός από

την συντροφιά των λογίων της Κερκύρας,

που ήταν πιστή στη δημοτική. Άντικει στη

παλιά του Κ. Θεοτόκη, του Α. Μαβίλη, του

Ν. Κερυλλήνου, του Γ. Καλλισγούρου...

—ΟΟΟ—

Πρώτη φορά έλαμε την εμφάνισή του

στη λογοτεχνία ο 'Ηλίας Σταυρός το 1891

μ' ένα πεζογράφημα με τίτλο «Το μαμα-

ζωμένο καράβι, που έδημοσιεύθηκε στο πε-

ΦΩΤΟΥ ΠΟΡΥΛΛΗ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

Η σελίδα αυτή έχει κάτι που άποτελεί εύχλια για τον γράφοντα και του έξαφα- λίζει την ήσυχία. Όλοι όσοι γράφουν σελί- δες σχετικές με την λογοτεχνία, και μάλι- στα όταν ειδικότερα κατακινούνται με πρό- σωπα, με την ζωή τους και με το έργο τους, έχουν ένα σωρό ένοχλήσεις. Άλλος ζητεί να γίνη γι' αυτόν λόγος άμέσως, άλλος ζητεί να άγνοηθή. Άλλος ζητεί έπαί- νους, άλλος ζητεί την σκιά... Έτσι όποιος γράφει τέτοιες σελίδες έδρασκε συχνά τον μπελά του. Έγώ όμως ήμουν εύτυχής για- τί έαίλετα τους πεθωμένους. Αυτοί πιά δεν μπορούν να μ' ένοχλήσουν. Ούτε να ζητή- σουν να γράψω γι' αυτούς, ούτε να ύποδεί- λουν τι να γράψω. Κι' έτσι έπίσπετα πώς είναι ήσυχος.

Και όμως κάθε κανόνας έχει και την έ- κλάση του. Βρέθηκε ένας λόγιος που ζη- τούσε να τον περιλάβω στη σελίδα αυτή, και γι' αυτό τον κάνω το χατήρι...

Μα πώς με παρακάλεσε; Από τον τάφο;

—ΟΟΟ—

Ας έξηγηθώ. Ο λογοτέχνης μας 'Ηλίας

Σταυρός, παλός φίλος και συμπολίτης, έ-

έβρισκε τελευταία το έδωλιο του «Η ραψο-

δια της ζωής και του Παραδείσου». Ήταν

μια συλλογή από πεζοτράγουδα. Μού έστει-

λε το έδωλιο με μια θερμή αφιέρωση κι' έ-

πειτα έστειλε να με ιδή στην όδο Σταυρίου.

Και μού-είπε:

—Θέλω άγαπητέ μου να γράψω κάτι

για μένα και για το έδωλιο μου.

—Μόλις το διαβάσω, θα γράψω.

—Μα έφριξε τί σκέπτομαι; έπρόσθεσαν ο

Σταυρός.

—Λέγε.

—Σκέπτομαι πώς μπορούσες ν' άφιερώ-

τη και για μένα μια σελίδα από αυτές που

γράφεις στην «Έβδομάδα». Είδα που έ-

γιναν για το Θεοτόκη, για το Μαβίλη, για

άλους της δικής μου γενιάς, για τους συγ-

γράμματα μου. Και όμως έμε μ' έζέχασες...

—Μα, άγαπητέ μου, το έζήγησα δεν έ-

πόσες ένα πράγμα...

—Λοιό;

—Πώς ή σελίδες αυτές είναι για της φυ-

σιογνωμίας που γάβηκαν. Γράφω μόνο για

άλους πύθαν. Έσύ, δόξα τφ Θεφ, δεν πέ-

θανες. Ζής και γράφεις...

Ο καυμένος ο Σταυρός χαμογέλασε κι

είπε παίζοντας:

—Ε, τότες, άφισε να πεθάνω...

Κι έφωγε.

Λοιπόν ο Σταυρός έτήρησε τον λόγο του.

Άλις μέρες έπειτ' από την ομιλία μιας ά-

τη πύθαν.

Έγώ λοιπόν πιά την ύποχρέωση να γρά-

ψω και γι' αυτόν. Και γράφω.

—ΟΟΟ—

Ο 'Ηλίας Σταυρός, που πέθανε έδω και

λίγες μέρες στην ήλικία περίπου των 60

χρονών, ήταν ένας από τους πιο παληούς

και πιο φανατικούς δημοτικιστές. Άντικει

αυτός στη σειρά των τελευταίων Έπτανη-

σιών λογίων, που θεωρούσαν ίση την παρά-

δοση του Σολωμού και της σχολής του.

Ήτανκε νεοτατος κι έγραφε από την

άλη δημοτική. Και δεν έγραφε ποτέ σε κα-

θενωση.

Τον φαντασμού του για την δημοτική

τον διατήρησε πάντα. Ήταν κι αυτός από

την συντροφιά των λογίων της Κερκύρας,

που ήταν πιστή στη δημοτική. Άντικει στη

παλιά του Κ. Θεοτόκη, του Α. Μαβίλη, του

Ν. Κερυλλήνου, του Γ. Καλλισγούρου...

—ΟΟΟ—

Πρώτη φορά έλαμε την εμφάνισή του

στη λογοτεχνία ο 'Ηλίας Σταυρός το 1891

μ' ένα πεζογράφημα με τίτλο «Το μαμα-

ζωμένο καράβι, που έδημοσιεύθηκε στο πε-

ριοδικό «Έστία». Στο πεζογράφημα αυτό περιγράφει ο Σταυρός μια παράδοση Κερ- κυραϊκή, ένα θρόλο γύρω σ' έναν περίεργο θάλαμο που έμοιαζε με μαμαρωμένο καράβι.

Το πεζό εκείνο έλαμε έντύπωση. Η ώ- ραία άγνή δημοτική του και η άπλότης και άφελεια της διηγήσεως έλαμε τους λογίους της εποχής εκείνης να το προσέξουν.

Λίγο αργότερα ο Ψυχάρης, ποπαγανό- ζοντας τη δημοτική, έπρόκρηρεν ένα δια- γωνισμό πεζογραφίας. Σ' αυτόν έλαβε μέ- ρος κι' ο Σταυρός κι' έδραβεύθηκε. Από τότε έγινε πιά γνωστός σ' όλο τον λογοτεχνικό μας κόσμο.

—ΟΟΟ—

Την εποχή που ο Σταυρός έφάνηκε στη

λογοτεχνία μας, ήταν δημοδόσκαλος στα

χωριά της Κερκύρας. Πρώτα σε μικρά χω- ριά, έπειτα σε μεγαλύτερα και προπάντων στον Ποταμό, που είναι πολύ κοντά στην

πόλη της Κερκύρας, μέσα σε άπέραντους ποταμολαβώνες... Έκεί ο Σταυρός έμεινε άρκετά χρόνια.

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ, Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Η Γκάμπυ Μορλαί είναι μία εξαιρετικά καλλιεργημένη φύσις. Η εξυπνάδα που λάμπει στην έκφραση του προσώπου της είναι ένας άποστολο της πνευματικής της ανωτερότητας. Σχετικά νέα άμφερόθηκε—ταυτόχρονα σχεδόν—στην σκηνή και στην θόνη. Διέπρεψε γρήγορα, άνοιξε με την καλλιτεχνική της αξία τον δρόμο της μέσα από τον Λαδινό του Παρισιού και όταν τέλειωσε ο πόλεμος είχε αποκτήσει πια μία γερή και αλάνθητη θέση. Από τις πρώτες έχωρσεις μ' ένθουσιασμό τον όμιλόντα και συνετέλεσε στην επιβολή του με το «Κατηγορούμενη», έγερθη. Υπήρξε ταυτόχρονα μία από τις κύριες ερμηνεύτριες των έργων του Μπερνστάιν κι' αυτή πρωταγωνίστησε στα σπουδαιότερα απ' αυτά. Στο θέατρο διδάχθηκε την αληθινή τέχνη κι' αυτήν έχρησιμοποίησε πάντα ως βάση σε όλη την καλλιτεχνική της σταδιοδρομία. Η σπουδαιότερα συμβολή της Γκάμπυ Μορλαί στον κινηματογράφο είναι ακριβώς πως κατώρθωσε να συνδυάσει την σκηνή με το στούντιο και να δώσει στην σκιά της δόνη μιάν αλήθεια και μιά λιτότητα, που ήταν άγνωστες πριν. Δεν θα ήθελε ποτέ την Μορλαί να χρησιμοποιή μιάν υπερβολική μιμητική, όπως η δέντετες που δεν πέρασαν από το θέατρο. Ούτε θα την ήθελε να χρησιμοποιή τους τρόπους και τις μεθόδους του θεάτρου, όπως άλλες, π. χ. η Μαγδαληνή Ρενώ. Κατορθώνει να δώσει έναν μέσο δρο και να επιτυχάνει μ' αυτόν εξαιρετικά αποτελέσματα. Είναι η καλλιτέχνης που δεν αφήνεται στα φυσικά της χαρίσματα, αλλά τα κατευθύνει, δίνει σ' αυτά μιά συνειδητή μορφή, και τα κυβερνά με την διάνοια και την θέλησή της. Γι' αυτό η Γκάμπυ Μορλαί είναι μία καλλιτέχνης που άρσει περισσότερο από κάθε άλλη, που είναι ή πιο συμπάθης. Είναι πιο κοντά σε όλους μας από οιαδήποτε άλλη, με αντίστοιχα, ίσως, παραδείγματα την Καίτη φόν Νάγκν στον γερμανικό κινηματογράφο και την Τζόαν Κράουφορντ στον αμερικανικό. Μία μέρα ή μόδα των «μοιραίων» γυναικών θα περάσει. Ο τύπος όμως της Γκάμπυ Μορλαί, ήθοιοι που ένορκωνε την καθημερινή γυναίκα των σημερινών μας, δεν θα περάσει ποτέ.

Η τραγική ήρωίς του δράματος του 'Αγκάι' Άλεις Κοσεά, σ' ένα ρόλο της σην ταινία «Πατριολής» με πάνιες τον 'Αδόλφο Μανζού.

Είναι, αναμφισβήτητη, ή πιο εξυπνη φυσιογνωμία της γαλλικής θόνης. Το πρόσωπό της έχει όλη την ζωηρότητα των μεσημβρινών κλιμάτων. Τά μαύρα, καμάμια μάτια της θυμίζουν της γυναικείας του 'Αλγερίου. Η φωνή της είναι θερμή και άνιση. Η ανήσεις της έχουν έναν έντελως δικό τους ρυθμό. Και όλα αυτά καταλήγουν σ' ένα καθαρότατο και ολοζώντανο γέλιο, στο όποιον είν' αδύνατον ν' αντισταθί ζανείς. Το γέλιο αυτό είναι τόσο χαρούμενο, τόσο φυσικό και τόσο ξυπνο, ώστε άμείσως κατακτά, γοητεύει. Ο άσημιος ήχος τον διαλύει κάθε δυσπιστία, παραλύει κάθε αντίσταση και μ' αυτό της το γέλιο ή Γκάμπυ Μορλαί συναρπάει το κοινό. Μπορεί άλλες καλλιτέχνιδες, μιά Γκάμπυ, μιά Ντρίτλ, μιά Χέλμ, μιά Μανές, να έχουν φανταστικούς θαυμαστές, που ό θαυμαστές τους να φτάνει σε νοσηρή έκσταση ή και σε ερωτικό παρολίσθημα, ίσως. Η Μορλαί χωρίς να είναι ποτέ αυτές «μοιραίες», είναι συμπάθης. Δεν είναι άποστητή όπως μιά Ντράκοβερ. Δεν είναι σκοτεινή όπως μιά Ζακομπίν. Δεν είναι νοσηρά ανήσυχη όπως μιά Κορίνα Γκιόφριτ. Είναι ό ολόζώντανος τύπος της γυναίκας που βλέπουμε και συναντούμε κάθε μέρα, με την οποία ζούμε και μοιράζουμε της ώρες και της χαρές και της λύπης μας. Με την Γκάμπυ Μορλαί το κοινό δεν αισθάνεται καμιά στενοχώρια. Την παρακολουθεί με άνεση και με συμπάθεια, με ένδιαφέρον και με προσο-

χή. Την καταλαβαίνει. Δεν του είναι ξένη, ούτε μυστηριώδης. Το γέλιο της είναι γνώριμο, ή φωνή της συμπάθητη, κάθε της έκφρασης εκείνη που περιμέναμε. Το «Κατηγορούμενη», έγερθη, ή ταινία της αυτή που την καθιέρωσε οριστικά μεγάλη δέντετα του κινηματογράφου—έως τότε, όσο κι' αν έγινε φιλμ από το 1913, ή Γκάμπυ Μορλαί ήταν κυρίως γνωστή ως καλλιτέχνης του θεάτρου—είναι ή πρώτη από τις μεγάλες δημιουργίες της. Εμπροσθόησαν : «Χοροδιδασκαλείς» (προεβλήθη εδώ με τον τίτλο «Εστέλλα»), «Φοιτητής Μονιάτρ» και «Μετά τον ξωφωτό». Τά δυο τελευταία τα είδαμε τον περασμένο χειμώνα. Όμως το «Χοροδιδασκαλείς», ένα πραγματικό άριστο έργο, ήταν ή ταινία που κατέταξε την Γκάμπυ Μορλαί μεταξύ των άστέρων πρώτου μεγέθους. Σπάνια είδαμε πιο χαριτωμένη και πιο αθένητη 'Ισπανίδα. Ήταν υπέροχη. Τόσο στις ερωτικές σκηνές,

στης της ή τραγική καλλιτέχνης περιεργό, δολόηρο το έφετειν καλοκαίρι από τα παλάτια της Κωνσταντινούπολης, χωρίς άλλη συντροφιά εκτός του γοητευτικού φίλου της. Πρό ήμερών όμως, καθώς φαίνεται, ή Κοσεά, κορυφαία από τις ασημένιες τρυφερότητες του ανθρωποπλάστου της, έζησε την παρσα και μερικά άλλων κλών γνωριμιών. Κι' έτσι ένα δρόμο, πάλι μάνι του 'Αγκάι, δότω είχε άγαποφιλία γι' αυτό της ήθοιοι, δόθηκε μιά μεγάλη καρδιά την όποιαν έλαβαν χώρα πολλά έργοπα. 'Ιδως εκ μέρους της καλλιτέχνης και μάλιστα μπροστά στα ίδια τα μάτια τέως έραστου της. Το αποτέλεσμα ήταν έπαυλοήθη λογισμική λογομυρία μετ' Άλεις και Βίκτωρος, συνεπεία της άσας προσεβλήμενος έραστής, έβγαλε το περίφημο το και αυτόκτόνησε επί τόπου.

Τό σκάνδαλον έξεργάγη παταγωδία Δημοσιογράφοι που έσπευσαν να συναντήσουν την τραγική στά, δόησαν, καθώς λέει, την Άλεις ντυμένη με άπαιτημένη πένθη παβολή και χίνουσαν κοροδείλια δάκρυα τον θάνατο του θύματός της.

—Δεν μού μένει πιά καμιά άλλη παρηγοιά, παρά ό κινηματογράφος, έδωκεν ή έδεν άπαρηγόρητη... χήρα. Λογαριάζω όμως να γινώσκω μιά καινούργια παρσία.

Σε νεότερη της συνέντευξη ή Άλεις Μορλαί μετέβαλε γνώμη και έξεδήλωσε την πένθη νά... υπάγη εις μοναστήριον!

Έν πάση περιπόσει μιά μεγάλη μερς ή κοινής γνώμης δεν συγχωρεί την στάση της καλλιτέχνης. Άπειλείται μάλιστα «εμπαικτική» από όρισμένους κινηματογραφικούς οίκους.

«Ο θάνατος, λένε πολλοί, δεν θέλει καμία δάκρυα, ούτε μετάνοιες προσοπτικές. Βάλλει την σιωπή, γιατί μόνο ή σιωπή ή ή εξαγνίζει και άνοίγει τον δρόμο της στην συγγνώμη. Άλλά και την συγγνώμη την χρεάζεται πάλι κανένας να την έλξει».

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Ο Ζώος Μίλτον, ό περίφημος «έκτακτος» τελειώνει το γύριμα της κινηματογραφικής «Φιλίππας με», γιά την άσας μετ' όδους λένε πήρε προκαταβολικά άμοιβή του για λίανές φράγκα!

—Πέθανε ό Γάλλος ήθοιοις Άντι Μαντόν από συγκρητική καρδιάς.

—Ο Άνρ' Γκαρά, ό αλχημιστής ηρωιστής του «Δρόμου του Παρισιανού» ναπαντρεύθηκε τελευταία με την Άντ' χορεύτρια Μπέττυ Ρόου.

—Τό προσεχές φιλμ της Άλεις Μορλαί και του Άνρ' Γκαρά θα είναι το «Σαντινός» (προσωρινός τίτλος), που θα είναι ολόζωτο το τελευταίο που παίζουν μαζί για καιρό, γιατί ή μόν Χάρβεϊ φέρνει στο Παρίσι, ο δέ Γκαρά στην Νέα Υόρκη, όπου θα έπιστρέψουν στην Γαλλία ταυλάστατα ένα χρόνο.

—Στην περίφημη δέντετα έκδοσης της «Γλαντινός» με πρωταγωνίστρια την Μανό Χέλμ, περιελήφθησαν αρκετά άρτια έργα, ό δάκρυα, που δίνουν ένα μελαγχολικό σ' όλόζωτο το έργο.

—Η Άλεις Τζέι, ή άξέσθητη ηρωίς της «Λευκής Άδελφής» και του «Μοναχικού», έγκαταλείπει οριστικά την θόνη, επανέρχεται στο θέατρο, όπου έτοιμάζεται να υποδυθί τον πρωταγωνιστήντα ολόζωτο στο έργο του Δουμά «Η Κωφία με την μιλία».

—«Ένα καινούργιο άστρο της γαλλικής θόνης, ή Άνσετ Γκοντάτ έτελειωσε, με σκηνοθέτη Τοπορόφφ, το γύριμα της «Παρία-Βερολίν». Πρόκειται περί έργο που πολύ προσοτιόταν και μάλιστα «εντοκυμανταί» το άναφερόμενο στην ορική άεροπορική συγκοινωνία των δύο κρατών.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ADRIEN VELY

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Μέσα στον έπιβλητικό πύργο του Φάγκινγκτον που υψώνεται κοντά στον Ρήνο, ζούσε ή πεντάμορφη Λίμπα, μιά κοπέλλα χαριτωμένη κι' εύγενική, μετ' ήν την μητέρα της.

Πολλοί μνηστές άνηρούσαν συχνά προς το κάστρο του Φάγκινγκτον γιά να ζήσουν από την πυροβολόποινα το γέιο της κόρης της, που εκτός που ήταν ένοση και υιοση είχε και μιά σεβαστή περιουσία που της είχαν αφήσει ό πατέρας της. Σε όλα όμως της προτάσεις ή ξανθεία Λίμπα δεν άπαντρεσε, επειδή την άγάπη της την είχε δομένη στον Γκόντφραμ, έναν νεαρό ήθοιο με τον όποιον γνωρίζονταν από μικρή. Τό είχε δοκιμάσει πως θά τον περιέμενε νά την ζητήσει γιά γυναίκα του, κι' έμενε πιστή στον όκο της.

Άδικα ή μητέρα της, άπελπισμένη από την άγνομή, την έπέλεξε νά διαλέξει επί τέλους ένα σέζυνο.

Μία μέρα που ή Λίμπα, καθισμένη κοντά σ' ένα πυροβόλο παράθυρο μετρούσε τά καρδιά που περνούσαν κάτω από το κάστρο της διασχίζοντας το μεγάλο ποτάμι, τον Ρήνο, δέκρινε έναν καθάλλαστο που διέκρινε καλπάχοντας προς το Φάγκινγκτον. Ή καρδιά της γύπησε δυνατά: ήταν ό Γκόντφραμ! Ο νέος είχε πεταχθεί από τη γαρούμενος πως είχε κληθεί από τον βασιλιά νά προσλάβει ένα φέρουδο, και ότι μάλιστα θά γινόταν φερουδάρης, θά τελούσαν τους γάμους των άμείσων. Ή Λίμπα κλειστάκε τότε από τον λαμό του, και όσπου να κλάψη τά δάκρυα της γοργά, που έβριζέται τον άγριαμένο της ύστερα από κείνο, άγριος να θογήν τά δάκρυα της λύπης, επειδή πάλι έκείνος της έφυγε...

Όμως τώρα πιά ή ήμερα της ευσυχίας της δεν φαινότανε μακριά, και ή Λίμπα κλειστάκε με ύπομονη στον πύργο της. Μερικές μέρες πιά της μέρες που περνούσαν, όπως μετρούσε και τά καρδιά που περνούσαν από το ποτάμι, κάτω από τά παράθυρά της. Και με τό σίμωρα, και με τό αύριο, πέρασαν έθνηδες και ήμερες: έν τούτοις ό Γκόντφραμ δεν φαινότανε πονεύει. Τί νά του είχε συμβεί άρα; Ή καρδιά της Λίμπα έσπασε... Άλλά δεν τολμούσε να βάλει με τον νού της τό κακό. Έπινε της άνησιές της και περιμένα καρτερικά.

Και μιά μέρα ήρθε ό Γκόντφραμ, μιά ένα κίτρινά απ' αυτόν: «Έλεγε πως της έμενε πάντα πιστός στην ύπόσχεση που της είχε δώσει, έστειλε στην Λίμπα πολλά φιλά, μιά της υπήκουσε πως ήταν ύποροισμένος ν' αναβίη και πάλιν τους γάμους τους: ό βασιλιάς τον έστειλε πέρσι στην Γαλλία, και ένας έπιδες δεν μπόρεσε βέβαια, ν' άνηθή ύπηρεσία στον βασιλιά».

Ή έζητη αυτή, συνέτριψε την Λίμπα. Δεν άνταβόλλε γιά την καλή πίστη του πιστού της. Μά ή διασκεύς αυτές αναβολές της σαινόνουσαν σαν ένα κακό σημάδι. Μιά κρυφή άγωνία βασάνιζε την καρδιά της, και δεν την άφανε νά ήσυγαση στιγμή. Φοβότανε πως ήταν γοργά να υή σιγή ποτέ με την άγριαμένη της. Κι' όσο περνούσε ό καιρός γινότανε πιο γλυμνή, και τά όλόζωτά της άπια γινώσκαν σκοτάδια και δάκρυα.

Έντονος ό Γκόντφραμ και στην Βουνοπούλη έμεινε πιστός στην άγαπημένη του. Κι' άνα τελείωσε την λεπτή άποστολή που του είχαν αναθέσει ό βασιλιάς, ή γαρά του ήταν αμέλγη που δεν τον έμπόδιζε τίποτε πιά να γυρίσει πίσω. Έφυγε λοιπόν γιά το Φάγκινγκτον. Περώντας όμως από ένα δάσος έπεσε τον δρόμο, και επειδή είχε βροχιά, άπεφάσισε ν' άκολουθήσει ένα μονοπάτι, που σίγουρα έπρεπε να οδηγεί κάπου όπου νά κατοικούσαν άβηθοποι. Προχώρησε να κατευθύνει άβηθοποι. Προχώρησε να κατευθύνει άβηθοποι. Προχώρησε να κατευθύνει άβηθοποι.

Αυτός όμως έβλεπε το δάκρυλο στο στήθος του και το φθόγισε: «Σιωπή, σιωπή», γιατί έκείνη την στιγμή έβλεπε στην άβηθοια ό γροισός πυροβολόποτης. Τά μάλια του ήτανε κατέλεια, τά άπια του άβηθοια, θανά, φθορά, μαριάννα! Δες και στην σβύσει γι' αυτά, κάθε φως και κάθε άβηθοια του δόξου του, επί τέλους έσβασε σ' έναν πύργο που φαινότανε σαν έγκαταλειωμένο.

λειωμένος και έρημος. Πήδησε από τό άλογό του, και είδε γαρούμενος την πύλη ν' άνοίγει: ένας γέρος ήποκόμος παρουσιάστηκε, προς τό άλογό του γοργά νά πη λείη και τό ώδήγησε στον σταύλο. Ύστερα έπέσπεψε και παρέλαβε τον ήπόκτη, και γοργά πάλιν νά πη λείη, τον ώδήγησε μέσα στον πύργο!

Ο γροισός ήποκότης γλυστρούσε πάνω σ' άσφαρτασά πακέτα σαν σκιά, περπατούσε σιγερών στις άφες των ποδιών του και δεν άκουγόταν δίπλα. Μέσα στον πύργο θάλασε κανείς πως δεν κατοικούσαν άβηθοποι, άλλα σκίες και φαντάσματα. Σε λίγο ένας γέρος ύπασιπτης παρουσιάστηκε και τό είπε να περιμένη τον πυροβολόποτη, που θάγρταν από καθήκον νά τό προσφέρει την φιλοξενία του.

Άδικα ή μητέρα της την έπέλεξε νά διαλέξει επί τέλους έναν σέζυνο.

Ο Γκόντφραμ όλο αυτό τό διάστημα περιεργάζονταν της άσπρης μασάς των ποδιών του, τά ποταρίνα των όποιων κλειόνουσαν στους πόλους μέσα σε βαριά γούρτζπλαίσια. Άνάμεσα στους άλλους γυμνάς ήταν κι' ένας σκεπασμένος έπιμελώς με λευκό πανί.

Ο Γκόντφραμ σήκωσε τότε έλασρά το κάλυμμα και είδε την εικόνα μιάς νέας και ώσιας γυναίκας με ήμερικά παράσημα, γαλλικά άπια και γοργά μιλιά. Χωρίς νά έλξει τίποτα από την ιστορία της, συνέσχεσε έν τούτοις την νέα έκείνη γυναίκα με μιάν άρπα που είδε στη γυνία μπάνιου, με της γοργές της σκεπασμένες. Όταν θά ζούσε ή νέα γυναίκα, σκέπτηκε άδελά του, σίγουρα θά έπαίξε άρπα και θά τραγουδούσε. Έπειτα θά πέθανε, και σαν γιά νά συμβόλιζε πως μάλι της είχαν τελειώσει και οι γλυκίες ήχοι της άρπας, έκοψαν της γοργές της...

Ο Γκόντφραμ έκαινε νά ρωτήσει τον ύπασιπτη. Αυτός όμως έβλεπε το δάκρυλο στο στήθος του και τό φθόγισε: «Σιωπή, σιωπή», γιατί έκείνη την στιγμή έβλεπε στην άβηθοια ό γροισός πυροβολόποτης. Τά μάλια του ήτανε κατέλεια, τά άπια του άβηθοια, θανά, φθορά, μαριάννα! Δες και στην σβύσει γι' αυτά, κάθε φως και κάθε άβηθοια του δόξου του, επί τέλους έσβασε σ' έναν πύργο που φαινότανε σαν έγκαταλειωμένο.

τονα μερικά τυπικά λόγια, άνέθεσε στον ύπασιπτη του νά ώδήγησει τον ξένο στα δωμάτια του και ύστερα έφυγε...

Σαν έμειναν μόνοι, ό ύπασιπτης είπε στον Γκόντφραμ την ιστορία της νέας γυναίκας της όποιος είχε δει την σκεπασμένη προσωπογραφία... Ήταν ή κόρη του πυροβολόποτη. Μιά παρματική καλλονή. Όμως ή καρδιά της ήταν άγρια. Πολλοί ήποτες την άγάπησαν, αυτή όμως δεν άγάπησε κανένα. Τός έδωσε πάντα νά έπιδεικνύουν την άξία τους, και την άνδρεία τους σε τολμηρούς άθλους, από τους όποιους κανένας δεν έπέσπεψε. Στον τελευταίο είχαν έπιδείξει νά κατεβή την γύρτα άλινος του στην κρύπτη όπου ήταν οι άφοι των πυροβόλων της και νά άναρτήσει από τό κεφάλι του τελευταίου στην σείρα ένα γουστό σέμα.

Ο νέος δεν έδίστασε, όμως ή έρευναία του τιμωρήθηκε... Την στιγμή που έσκαβε πάνω στο φέρετρο ένα βαρύ δοκάρι άποστάθηκε από τον όλο της κρύπτης, έπεσε πάνω στο κεφάλι του νεαρού ήπόκτη και τον άφισε στον τόπο. Ήταν ή έκδίκηση του πυροβόλου, είτε μιά τυχαία σύμπτωση; Κανένας δεν ήξευρε τί νά πη... Τό βέβαιον είναι ότι σε λίγον καιρό πέθανε και ή μητέρα του ήποτη προσφέροντας βασείες κατόρες γιά την σκληρόκαρδη νέα... Κι' ένα γούνο άγρότσο ή κόρη με την άγρια καρδιά πέθανε και αυτή. Άλλά λίγο πριν την θάψουν, τό σέσσο της βρέθηκε κενό. Ή νεκρά είχαν εξαφανισθεί και κανείς ποτέ δεν την έαναβίωσε...

Ο Γκόντφραμ φοβήθηκε από την ιστορία αυτή και πριν νά κοιμηθί προσευχήθηκε πολλή ώρα... Τά μεσάνυχτα όμως έπληνσε από μιά γλυκιά μουσική που έστρεψε από τό πλατύνό δωμάτιο. Ποδόξε και άκουσε έλασρά θήματα, σαν νά περπατούσε κάπου γυναικά... Σηκώθηκε, άνοιξε έλασρά την πόρτα και κύτταξε. Άνατοίγισε! Ή κόρη του πυροβολόποτη λες και είχε ζωντανένη και κατεβή από τό κάθρο, και έπαιζε την άρπα της. Ήταν άκουστή πιο ώσια και γοργά, όπως απ' ότι την άκουσε ή εικόνα της. Θυμωμένος, γοητευμένος, άγριαμένος, ό Γκόντφραμ διευδύνθηκε σαν ένας άπιδόνητος προς την έκπαιδευτική άπαισία της. Γινώτιζε, πώς έπαλά τό γέιο της και τούσε στα γέλια του. Τότε ή πεντάμορφη κόρη έσκυψε και τον ώσπεσε άγανά: «Μ' άγαπάς; Κι' ό Γκόντφραμ, νά έλξουν; Ούτε ή έκαινε, ούτε τί έλεγε, της άπάντησε πως μόνον στην άνακτοράς και είχαν έλθει, έπίσης γιά νά την χάνη άχρή του... Τότε ή ξανθεία νέα, τό έπαινος έναν γοργό άρπα θύνα στο δάκρυλο του και ό Γκόντφραμ έκαπε νά την άγκαλιάσει. Όμως μέσα στην άγκαλιά του άνοιωσε ένα ψυγρό, παγωμένο πούμα...

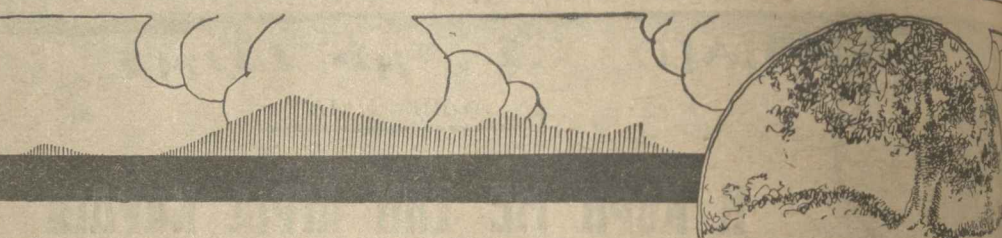
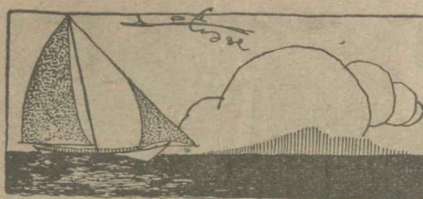
Χορεύτηκε πολλή ώρα γιά νά συνέθη και νά βού το δόξο το δωμάτιου του. Όταν έπληνσε τό πού, ένόησε πως είχε δει ένα κακό όνειρο. Έν τούτοις, στο δάκρυλο που είδε τον γοργό άνακτορά, έκαινε νά τον βάλει, άλλα στάθηκε άδύνατο. Τό δάκρυλο έλές κι' είχε γίνει ένα με την σκία του!

Χωρίς νά γύρση καιρό, ό Γκόντφραμ κατέβη νά φέρη μιά άνακτορά από τον βορρακαμένο έκείνον πύργο. Έστάσε στο Φάγκινγκτον, μελαγχολικός και άνηστος. Ήταν στην Λίμπα, που ήταν άπιδόνη άνακτορά, να έπιστρέψουν οι γάμοι τους.

Κι' όταν επί τέλους ήθελε ή εύλογημένη στιγμή και ό έσους μέσα στην έκκλησία θέλανε νά τους άλλάξη τά δάκρυλά, ή Γκόντφραμ αμυγιάθηκε γάμο άνακτορά. Τό σάνεσε πως πλάι του δεν σκεπάζαν ή Λίμπα, μιά ή κόρη με την σκληρή καρδιά, ή θανάτορα του πυροβολόποτη, ή μάλλον τό φθόγισε και παγωμένο πούμα της!

Και σε λίγες μέρες πέθανε. Τον έπαυε κοντά σ' ένα ή άλλο, που τον είχε δώσει με τό αιώσιο δάκρυλο της...

ADRIEN BEAY

Η ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ποιά είναι τα αίτια του βαρβάρου και άγριου έθιμου. Παιδοκτονία και σωματεμπορία. — Γυναίκες που πνίγουν τα βρέφη τους μέσα σε κουβάδες γεμάτους νερό. — Πεικιλία μεθόδων φόνου. — Αφορισμοί για τους παιδοκτόνους.

Το έθιμο της παιδοκτονίας στην Κίνα είναι ένα από τα απανθρωπότερα θάματα που συναντά κανείς ανά τις πέντε ηπείρους.

Η κοινωνικές συνθήκες που προκαλούν την σκληρή αυτήν εκδίωξη της ανέναντης ζωής, δίνουν στο φαινόμενο έναν χαρακτηριστικό χαρακτήρα. Γιατί ως μὴν ξεχνάμε πως η παιδοκτονία συνήθίζεται σε μία χώρα που αριθμεί εκατοντάδες εκατομμύρια κατοίκους, και συνεπώς τα θύματα ανέρχονται κάθε χρόνο σε πολλές χιλιάδες.

Ο Δρ Μαρτινόν, γραμματέας της γαλλικής προεδρίας περί τα τέλη του περασμένου αιώνα, στην Κίνα, υπήρξε ο πρώτος που με μια σειρά άρθρων του δημοσιεύθηκαν στα «Λογία της έγκληματικής ανθρωπολογίας», έγραψε κάποιο φως στην σκοτεινή αυτήν πλευρά της ανέναντης ζωής. Κατ' αυτόν, η παιδοκτονία πέρασε μέσα στα έθιμα του τόπου με τον ίδιο τρόπο που πέρασε και η έκτοση. Για την έκτοση μιλάει συναντά κανείς δημοσία πελώριες νεκράδες στους δρόμους που γράφουν: «Αλάνθαστη μέθοδος έκτοσης των παιδιών», αναφέροντας συγχρόνως και το όνομα με την διεύθυνση της μίας που την αναλαμβάνει!

Η παιδοκτονία έχει βαθύτερες ρίζες στην έσπερη χώρα. Ο Μ. Τσού, ο φιλόσοφος του παγκοσμίου έρωτος, άνακτοσε, 400 χρόνια πρὸ Χριστού, για το βάραθρο έθιμο μερικών φυλών του Σάν-Σι που... έτρωγαν τα ποιοτικά παιδιά, άρσενικά ή θηλυκά! Άλλοι ές ενδιαφέροντα καλλιτεία για την παιδοκτονία των Κινέζων, στο σημείο που βασιζόταν σήμερα. Καί ποιν άπ' όλα πρέπει να λεχθί πως έχει περιορισθί μόνο στα κορίτσια. Άν έξαόση κανείς τους άθηνες της χώρας Τσινγκ-Μινγκ που σκοτώνουν όλα τα άγόρια που γεννιούνται καχεκτικά ή έλαττωματικά, κανείς άλλος δέν δέχεται να πειράξη τα άρσενικά παιδιά.

Ύπαγει άδύνη μία περίπτωση που σκοτώνουν τα άγόρια, τότε όμως το μέτρο είναι γενικό: σκοτώνουν όλα τα παιδιά που γεννιούνται από παρανομίες ένοχες. Η περίπτωση αυτή παρουσιάζεται ώστόσο πολύ σπάνια, γιατί η έκτοση έινον διαδοθή σε μεγάλο βαθμό και έπιτυγχάνουν σφειδών πάντα να πολεμώσουν την γέννηση των νόθων.

Ποιά είναι λοιπόν τα αίτια της παιδοκτονίας;

Η φτώχεια και η δεισιδαιμονία, που πάντων. Κατά δεύτερον λόγο η λαοεία των πορώνων και, ως συνέπεια αυτής, η επιθυμία της γεννήσεως άρσενικών παιδιών, που αυτά μόνο έχουν το δικαίωμα να γίνονται ιερείς.

Μία δεύτερη άσφα ατία του κακού είναι επίσης και το δικαίωμα ζωής και θανάτου που έχει ο πατέρας επί του παιδιού του. Και τέλος, η μειονεκτική έντελως θέας της γυναίκας στην ανέναντη κοινωνία.

Έκεί όπου η φτώχεια είναι λιγότερο αισθητή, στο Πεκίνο και στις θόρες επαρχιών του Ουχάου Κούους, η παιδοκτονία είναι σπανιότερη. Ο άσχυρος των αιδώνων στα χρόνια της αποδείας και έλαττωμένη έπειτα από μερικές καλές συγκομιδές.

Σκοτώνουν ίδιος τα κορίτσια, γιατί ή άνατροφή τους στοιχίζει άκριβά και δέν άποδίδει κανένα όφελος.

Ο πολιτισμός συνέτεινε άποωδήποτε στην περαιοσίμ της παιδοκτονίας. Άνωίε όμως μία κοινωνία πληνή έξ ίσων δδινρηή με την πρόση. Χάος στην άποκατάσταση εύκολωτέον συγκοινωνιών και εύποροών συναλλαγών, τα κορίτσια κατήντησαν θύματα του εύπορου τά... αιδώνων και έυκαρδής, καταφεύγουν στην ανέναντη στην παιδοκτονία.

Επί του προκειμένου θ' αναφέρουμε ένα παρόδειγμα πολύ χαρακτηριστικό: Έδώ και κάμποσα χρόνια, στο Πινγκ-Γιάγκ, ή άναλογία των κοριτσιών που οι γονείς των τα σκοτώναν, έφτανε στα 40 ο/ο επί των γεννήσεων! Άφ' ότου όμως έγκαταστάθηκε σιδηροδρομική γραμμή μεταξύ Πινγκ-Γιάγκ και Σαγκάης, ή παιδοκτονία έλαττώθηκε αισθητά και ο λόγος αυτής της άπότομης μεταβολής είναι εύητος. Κρατούν τα κορίτσια για να τα χρησιμοποιήσουν άργότερα στο έπαίσχυντο έμπόριο της σαρκός.

Ύπαζει και μία άλλη άκόμη ατία όχι λιγότερο ενδιαφέρουσα: Η λαοική δεισιδαιμονία των Κινέζων. Σύμφωνα με της παραδόσεις τους, τα μάτια, ή μήτη, ή γλώσσα και ο έγκέφαλος των παιδιών έχουν μία μεγάλη θεραπευτική δύναμη. Είναι αναρίθμητες ή περιπτώσεις κατά της όποιες κλέβονται ή σκοτώνονται.

Μία χαρακτηριστική εικόνα άπ' αυτές που έτοιχολλώσαν στους δρόμους της Κίνας για να τρομοκρατούν τους ένόχους. Η άνατίρω είχε και την έξής λεζάντα: «Όποια παρακινήσει τον πνιγμό μικρού παιδιού τιμωρείται με κόψιμο της γλώσσας».

νονται παιδιά με μόνο τον σκοπό να τους άφαιρέσουν ώριμένα μέλη από τα σώματά τους και να τα πουλήσουν!

Άφ' έτέρου, όταν μία μητέρα ύποφέρει πολύ σ' έναν τοκετό της, το σφάλμα αποδίδεται, σύμφωνα με μία πρόληψη, στο παιδί που το θανατώνουν τότε ή το πετούν.

Σε πολλές επαρχίες, όπως στην περιοχή Τσεφού π. χ., παρατηρούνται πολύ συχνά έντασιαμοί ζωντανών παιδιών στα ύπόγεια των σπιτιών ή και κάτω από τα γεφύρια του μεγάλου ποταμού.

Η πίστις των Κινέζων στην μεταμόρφωση των ανθρωπίνων πνυχών συντελεί επίσης στην αΐθηση των παιδοκτονιών. Τα κορίτσια που σκοτώνονται, κατά έναν τρόπο της περισσώτερες φορές βάραθρο και θηριώδη, δέν μπορούν παρά να όφεληθούν, μάς λένε, γιατί ή ψυχές τους ξαναγυρίζουν στον κόσμο μέσα σε... άγορσάκια σώματα!

Η λαοεία των πορώνων που δέν μπορεί να τελείει παρά μόνο από άδρες έινον έπίσης την θανάτωση των κοριτσιών. Η μητέρα που φέρουν στον κόσμο, επί τρεις τοκετούς κατά σειρά κορίτσια, δάχνονται από τους άδρες τους και ήφίστανται την τιμωρία του έκτοσημοί.

Πολλές φορές σκοτώνονται και παιδιά σε σχετικά προχωρημένη ηλικία, υπό τύπον έμμεσ παραδειγματικής τιμωρίας, στην όποια προβαίνουν οι γονείς για να σωφρονίσουν τα

άλλα μικρότερα παιδιά τους! Σε τέτοιες περιπτώσεις βάζουν τα δυστυχισμένα θύματα σ' ένα σακί και τα ρίχνουν στον ποταμό!

Ο φόνος ενός παιδιού άποφασίζεται από ένα οικογενειακό συμβούλιο στο οποίο λαμβάνουν μέρος ο πατέρας, ή μητέρα, ή θερά, οι συγγενείς και, καμιά φορά, οι γείτονες. Η έκτέλεσις άνατίθεται στην μητέρα που δέν φέρνει συνήθως καμιάν άναγνωση. Μόλις γεννηθί το παιδί ρίχνεται σε μία κιά του δοματίου μέσα στο καλάθι των παιδιών. Άλλοτε πάλι το σκοπεύουν με μαξιλάρια και ένας από τους παρσένους πηγαίνει και κάθεται από πάνω, όπην επ' της περισσώτερες φορές φορές ξαναγυρίζουν τον πνιγμό. Το θύμα τοποθετείται, με το φάλι πρὸς τα κάτω, μέσα σ' έναν καλάθι, όπου τον γεμίζουν κατόπιν συγγενών νερό. Ύπαρχουν κι' άλλοι τρόποι, που θα αναφέρουν διάφοροι άντίστοιχοι μάρτυρες, αλλά για λόγους εινόντους άσφαινεύμε να παραθέσουμε έδω. Θά μνημονεύσουμε μόνο ένα φόνος με το «ετήσιμα του γεφυριού που άρκετά παράξενο».

Πάνο σε μία στάμια ή ένα κονδύλιο, μάτο νερό, τοποθετείται μία λεπτή έλατάλα που να μπορεί να σπάσει στο πιο κοότερο βάρος. Το νεογέννητο βρέφος βάζεται επάνω και σφίεται από τα χέρια να περάσει αυτό το γεφύρι που ονομάζεται «ελατάλα». Σ' αυτό το μεταξύ, οι παρσένους λαογονδούν το ποιοτικό του εσπασμένου γεφυριού. Γιατί το πρόγεγο αυτό γεφύρι και σε λίγο και το παιδί πέφτει μέσ' στο νερό και μένει εκεί έως ότου ξαναγυρίσει.

Ο λιγότερο σκληρός τρόπος συνίσταται στην έπιλή έγκατάλειψη του παιδιού στην άμμο, όπου ή παγονία της νύχτας άπαλλάσσει το έργο, βοηθούμενη κάποτε κι' από τα παιδιά ή τους χοίρους που περιφέρονται άδύνατοι.

Σ' όλες της ένοχες οι εύλογοι και οι άνοθέται της Κίνας δοκίμασαν να πειστή την μάστιγα της παιδοκτονίας. Οι νόμοι που την τιμωρούν άμειλίχτα δέν έλπουν να έλθουν, αλλά ή έφαρμογή τους ήταν πάντα φτωχή.

Άποτελεσματικώτερη από τους νόμους ή κάποις ή δημοσίευσις ή τοιχοκόλλησις ένοχών και στα διάφορα κέντρα άρσενικών εικόνων που τρομοκρατούν τους ένόχους άφαιρώντάς τους της τιμωρίας που διατηρούν σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά και στην έλλα έδαν κάποιον ένα τέτοιο ένγλημα. Άλλες τιθόταν, ύπόσπονται την έπίσημη και θά άποτρέφουν ή θ' άποφύγουν την παιδοκτονία.

Και να να τελειώνουμε, ίδιου μεσαίου ματα από τους δημοσιευμένους αυτούς άρσενικούς:

«Όποια άποφύγη, τον πνιγμό των κοριτσιών, θά άποκτήση ένα γυμνό που θά διασπασθεί».

«Όποιος συμβάλλει στον πνιγμό, πορεύεται την μήνη των πνευμάτων».

«Η μαία που θά έμπαση μία παιδοκτονία, άναταίβεται με πολλή καμιά».

«Όποια παρακινήσει τον πνιγμό παιδιού τιμωρείται με κόψιμο της γλώσσας».

«Όποια βοηθήσει άλλους στον πνιγμό, δίδουν σβίνει μόνη της την ίδια της εύδοκία».

«Όποια σώση ένα μικρό κορίτσι από πνιγμό άποκτά άγγέλους στον κόσμο».

«Όποια πνίγη τα κορίτσια της θά έπαιξη ένα φίδι με άνθρώπινο κεφάλι».

ΜΙΚΡΗ Ξυνη-Λοωαίς

Ποιους μεγάλους «φαγάδες» αναφέρει ή 'Ιστορία;

Η ΙΣΤΟΡΙΑ αναφέρει ότι ο Κλαύδιος Αλβίους, που έβασίλευε κατά το 198 π. Χ. έφανε μία μέρα σ' ένα πρόγεμα 100 σποκάγους, 400 στρείδια, 10 πεπόνια, 500 ροδάκια και 4 καλάθια σταφύλια! Ένας Ρωμαίος, όνοματι Φάλλον, κατεβρόχθησε κάποτε παρσένος του Αδικοκράτορος Αδριανού ένα πρόβατο, ένα μικρό χοίριο, άρκετά ψωμιά και το άνάλογο κρσί.

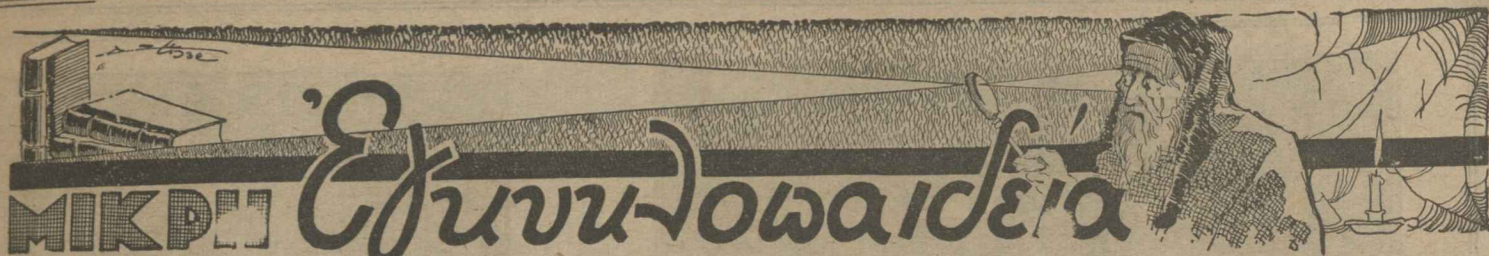
Ένας από τους Άγιους Πατέρας, που έζησε στην άρχη του δου αιώνας, ο Θεοδώρητος, αναφέρει για κάποιαν γυναίκα από την Συρία, ή όποια άν και έτρωγε κάθε μέρα 50 κοτόπουλα, ποτέ δέν έλεγε πως έχόρτωσε!

Ο Αδικοκράτορ Μαξιμιανός έτρωγε κάθε μέρα στο γεύμα του 40 καλάθια βοδινό κρέας και έπανε 20 μπουνιάκια κρσί. Η άδηναργία αυτή έφερε τον Αδικοκράτορα σε τέτοιο πάχος, ώστε τα δύο του δάχτυλα μόλις εισχωρούσαν στα δαχτυλίδια της σάκρας του.

Όλα όμως τα παραπάνω παραδείγματα άπορούν να θεωρηθούν άνάξια λόγω άν παραληφθούν με άσα λόγους για την πολυφαγία του Αδικοκράτορος Βιτελιού του Σουετονίου: «Ότι δηλαδή οι δούμοι έλοι της 'Ιταλίας και ή δυν θάλασσας, ή Μεσόγειος και ή Άδριατική ήσαν γεμάτες από έπαλλήλους που για άπολεπιστική τους ένασχόληση είχαν την προσήθεια των καλλιτέρων φαγητών και των εκλεκτότερων ψαριών για τα πολυτελή συμπόσια του Αδικοκράτορος, ο όποιος έτρωγε τέσσερις φορές την ήμερα, χρησιμοποιώντας και τα γεμιάτα του διάφρα έυστικά για ν' άδειάη το στομάχι του και να το ξαναγεμίσει. Άένε επίσης πως ήταν τόσο κοιλιδούλος, ώστε πολλές φορές την ώρα που έγίνονταν ή έσες θυσίες, τον έδαν ν' άφάξη τα έντόσθια των ζώων, μισογμένα, από την φωτιά και να τα καταβροχθίση μισοστά στα πλήθη. Όσες φορές έδοποιούσε τους φίλους του πως θά τιμώσε με την παρσένος τον κανένα τους τραπέζι, αυτοί έφραμε, έξορνας τα συμφορά τους έπεφλάσσαν, γιατί ένα και μόνο γεύμα του Αδικοκράτορος ήταν άρκετό να τους καταστρέφει! Ο άδελφός του Λούκιος Βιτελλίος του προσέφερε σ' ένα γεύμα 2000 ψάρια και το μισό από 7.000 σποινγίτια! Τα έξοδα των άποκαταρικών γευμάτων άνήλθαν σε 7 εκατομμύρια χρυσές λίρες, σε διάστημα 4 μηνών. Στής άποθήκης των άνακτόρων ύπαρχαν πάντα χιλιάδες σποινγίτιων, γλώσσες, παγίτια, χέλια και εκατοντάδες διάφορων σφαγίων.

Πς ένεπνέοντο και συνέδεταν οι μεγάλοι μευσευργεί;

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ Γάλλος, όταν ήθελε ν' άναπερφύση την φαντασία του, έπινε και καθόταν στη μέση ενός άποσμένου λιβαδιού. Έκει, με το πάνω μπροστά του κι' ένα μπουνιά κρσί δίπλα του, έφραμε της δύο του «Γαργένειες», τον «Οιδίποδα» και τόσα άλλα έργα που θαυμάζονται σήμερα. Ο Μότσαρτ συνέθετε με μεγάλη έπιτυχία ώνον όταν τον κάθιζαν με το έλα στο πάνω ή έβλεπε πως έπλησίαζε ή ώρα της άπόφωτης της παραστάσεως. Ο Ζ' γαφί ένεπνέοντο από έκκλησιαστικά συγγράμματα ή άργαία λατινικά κείμενα. Μόλις διάβαζε κάτι, έφώναζε τον βοηθό του και του έπαγόρενε την υμνοκή. Ο Τσιμαρόα συνήθετε όταν ένωιωσε γνώση του φασαρία και ταυρη, προτιμούσε δέ να έργάζεται περσοποιημένος από φίλους του. Συνα ν' έτίναγε μέσα σε μία νύχτα να γράφη δυν έως δέκα τραγούδια, που άποτελείονε δεκάενος της έπαφής του γνωρίσμου του. Ο Σαρσάτε ήπαφής του ένογιωσμοί που να το φωτίη μόλις το άδύνατο πρὸς ενός λυγαριού κορεσμένου από το ταβάν.

τόξα και πολύ φαρδιά, δίνουν στο πρόσωπο μία έκφραση εκπλήξεως και άρελίας, πράγμα που δέν είναι καθόλου χαρακτηριστικό της νοημοσύνης.

Έως ποιάν ηλικία μπορούν να φθάσουν τα διάφορα πουλιά

ΤΟ μακροβιότερον άπ' όλα τα πουλιά είναι ο κίκνος, που λένε πως μπορεί να ζήση ως 300 χρόνια. Οι γύπες και οι άετοι ζουν πάνω από 100 χρόνια. Οι παπαγάλοι έλεύθεροι μπορούν να ζήσουν και 200, μέσα όμως σε κλουβί μόλις κατορθώνουν να ξεπεράσουν τα 100 χρόνια. Μακρόβια επίσης πουλιά είναι και ή χήνες, τα χοράια και οι κοίκοι. Η κίσσα όταν μένει είναι στο κλουβί, ές 20-25 χρόνια, όταν δέ είναι έλεύθερη, τα διπλάσια. Ο πετεινός ές 15 έως 20 χρόνια, τα περιστέρια 10, τα άρδνια, ή καρδερίνες και τα φλώρια από 10-18. Το κοτσάρι 15. Τα καναρίνια μέσα σε κλουβί ζουν 12-15 χρόνια, στας Καναρίους όμως νήσουν, την γενέθλια γη τους, στον έλεύθερο άέρα, ζουν μέχρι 30.

Ποιες ιστορικές κηδεες βασιλέων ύπρηξαν μεγαλεπρεπέστερες και πολυδάπανες

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ του νεκρού του Ναπολέοντος από την 'Αγίαν 'Ελένη στην Παρίσι έκόστισε 2 εκατομμύρια χρυσά γαλλικά φράγκα. Η κηδεία του Γεωργίου Β' της Άγγλιας έκόστισε 600.000 σφ. χρ. Η κηδεία του πολυχηπος σκύνου της Βικτωρίας έκόστισε 120 χιλιάδες, αλλά ή χήρα του έξοδισε σαράντα φορές το ποσό αυτό για τον στολισμό του ιανουαρίου του. Η μεγαλοπρεπέστερα άπ' όλες της ιστορικές κηδεες βασιλέων, ήταν του Τσαού Αλ'εξάνδρου Β'. Πεντακόσιες χιλιάδες στολίτες είχαν παραταγθί καθ' όλη την διαδρομή, κατασκευάθηκε ιδιαίτερη νεκροφόρος από έξοδα και χρυσάφι με τροχούς από καθαρό άσπρι, ένοικιάσθηκαν 700 άμάξια για τα στεφάνια και έκάσαν επάνω από έναμυση εκατομμύρια περσικά έπιτάφια κηδεία ήταν του Γουλιέλμου Δ' της Πρωσίας. Όλη ή προτείνουσα είχε στολισθί πένθημα και εκατοντάδες χιλιάδες πυρσοί συνόδευσαν την πομπή, έκόστισε δέ τα όλον 14 εκατομμύρια χρυσά μάρκα.

Είναι παλιά ή νέα ή προσωναμία του έλληνας «Γραικής»;

ΤΟ ΟΝΟΜΑ «Γραικής» άν και δέν σφαιαντάκι όποτε στους άρχαίους αιώνας «Ομηρον και 'Ησίοδον, όποτε στην πείρα της ιστορίας «Πόδατος» είναι έντοπιας δέδοται πως είναι το πιο άπό όνομα του έλληνοκού έθνους.

Ο Άριστοτέλης στο «Περὶ Μετεώρων» βιόλο του λέει: «Γραικοί έφάνονταν άλλοτε αυτοί που όνομασθήσαν άργότερα Έλληνες. Ο Άπολλόδορος επίσης στην «Έλληνική Βιβλία» ήσαν τον άνακτορα της έξης: «Αίτια (ή Έλλην) άπ' έαυτού τους κατόνοινες Γραικούς προσήγόρεσαν Έλληνες. Ο Στέφανος Βυζάντιος σ' ένα σύγγραμμά του έξηγεί: «Γραικοί, ο Έλληνας και προσέθετε ότι ο Σωκράτης στους «Περίμενους» του, ένα δογμα που κάθιζε, όνομάζε κατά μεταλλάσιν Γραικας» (από την όνομαστική «Γραικής» της γυναικής των Έλλήνων).

Στην μεγάλη άκμή του έθνους έπεκοήθη το όνομα «Έλληνες», το δέ αυτό «Γραικός» άνακτώθηκε από τους λατινούς συγγράφεις και τους γωότερους λαούς της Ασίας.

Έξαίρετα περιστασια είναι πως άπό το όνομα «Γραικός» συνανατά, καθώς έδωκε, σε πολλούς άρχαίους Έλληνες συγγράφεις, άνακτώ από κανένα συγγραμμά δέν άνακτώεται «Γραικός» ή «Έλλάς».

Ένα από τα καινούργια «άστράκια» του θεατρικού μας στερεώματος, ή χαριτωμένη μπαλαρίνα του θιάσου Πατρικίου, Λέλα Περωτή, σε μία γοητευτική εμφάνισή της στον ρόλο της «Αεροπορίνας» από την επιθεώρηση «Ο Παπαγάλος του 1932» του κ. Βώττη.

Οι Άμερικανοί τρελαίνονται ως γνωστόν για κάθε τι που είναι πρωτοφανές και υπερβολικό. Έτσι στα εγκαίνια της τελευταίας πτηνοτροφικής εκθέσεως της Ουάσιγκτον αποφάσισαν να προσφέρουν στους επισκέπτες μία θμελίττα από... δέκα χιλιάδες αυγά! Η εικόνα μας παριστάνει ένα «συνεργείο» γυναικών που σπάνουν της χιλιάδες αυτές των αυγών!

Στα προηγούμενα φύλλα μας εδημοσιεύσαμε αρκετές φωτογραφίες που έδειχναν πώς περνούν οι άστρες της κοπής των. Ίδου σήμερα ο συμπαθητικώτατος Σεβαλιέ που επιδίδεται σε μακρινές ποδηλατικές.

Ο φύλαξ αυτός του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου τρέφει κυριολεκτικώς της πάπιας! Άλλω κι αυτές πώς του ανταποδίδουν την αγάπη του και τον παντού σαν σκυλλάκια!

Οι αμερικανοί άστυνόμοι του Λονδίνου θα έφραζαν όλοι με μικροσκοπικούς και άδρα-... δείκτες άστυμάτων! Η μπαταρία θα... φέρονται στην τσέπη και θα ενώνονται δια... ραματος κάτω απ' τα εσώρουχα με το άκου-... πικό που βρίσκεται μέσα στο καπέλλο. Μία... τετραγωνική άντλη να βρίσκεται πά-... να στο στήθος, κάτω από το σακκάκι.

...προβλεπεί να βρισκονται στην... ενός νεότευκτου ούρανοζύου του... σχηματίζουν κάθε νύχτα το μεγα-... αυτό φατεινό διάδημα.

Δύο υποβλητικώτατες πόδες μιάς καινούργιας στήθης «Μέτρο-Γκόλντουν», της Ντιάνας Σίνκλαιρ, που φημίζεται για το υπέροχο σώμα της.

Θα έχετε ίσως ακούσει για ένα παράξενο φυτό των τροπικών χωρών, την Βικτώρια-Ρέτζια (άνθος της βασιλείσσης Βικτωρίας) που κάνει ένα λουλούδι κάθε σαράντα χρόνια! Το παλαιό Μουσείο Φυσικής κατέχει ένα τέτοιο φυτό με τα τεράστια φύλλα που σας δείχνει η εικόνα μας και που μοιάζουν σαν... λεκάνες. Έφ'ετος λοιπόν έπειτα από άκαρπια σαράντα έτών επρό-βαλε πάλι στο κέντρο του φυτού ένα άνθος!

Εἶχε πικρὰν πείραν...

Σὲ κάποιοι ἐπαγγελματίες γάμοι, ὅταν ὁ πατέρας εἶπε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν νύφη, τὴν φώναζε: «Ν' ἀγαπᾷς τὸν ἄνδρα σου, νὰ τὸν τιμᾷς καὶ νὰ τὸν ὑπακούῃς, ὁ γαμπρός τὸν δέχεται ἀπόστομα».

—Ξαναπεςτο, παπᾶ μου, λέει, Ξαναδιαβάσε το στὴ δεσποινίδα γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ καλά. «Ἐγὼ παντρεύθ' κι' ἄλλη φορὰ κι' ἡ πρώτη μου γυναίκα ἔλεγε πὼς δὲν θυμώταν αὐτὰ τὰ λόγια!»

—Οὐκ οὐκ—

Τὴν καθυσόχασε!

Μία κυρία ἀνέθηκε σ' ἕνα ταξί. Δὲν πρό-
ετρεψε ὅμως νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα καὶ τὸ τα-
ξί ἐξεκίνησε μὲ ἐξωφρενικὴ ταχύτητα, κιν-
δυνεύοντας νὰ συγκρουσθῇ μὲ τρένο, ἄλλα αὐ-
τοκίνητα, νὰ παρασύρῃ ἀνθρώπους, κλπ.

Τρομαγμένη ἡ κυρία σάβει πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ σωφὸς καὶ τοῦ λέγει:
—Σιγῶτε, σὰς παρακαλῶ. Εἶναι ἡ πρώ-
τη φορὰ, ἔρεστε, πὺ μπαινὸν σὲ ταξί.
—Μὴν ἀνησυγεῖτε, κυρία, ἀπαντᾷ ὁ σω-
φός. Κι' ἐγὼ γιὰ πρώτη φορὰ ὀδηγῶ αὐτο-
κίνητο!

—Οὐκ οὐκ—

Ἵπερβολὴν τὸ ἀνάνυσμα!

Τρεῖς ἄνθρωποι συνταξίδευαν σ' ἕνα ταξί.
νὸ καὶ μελοῦσαν περὶ φιλικότητας.
—Ἐξῶ ἔσαν, λέει ὁ πρῶτος, πὺ ἔμει-
λει, δίνει σὸ σπῆτι τοῦ ἐντολὴ νὰ τοῦ
γράφουν τὴν ἐπιστολὴν μὲ μικρὰ γράμματα
γιὰ νὰ γίνεταί οἰκονομία σὸ μελάνι!
—Κι' ἐγὼ ξέρω, προσθέτει ὁ δευτέρος, ἔ-
σαν ἄλλων ἀκόμη γειότερο. Αὐτὸς σταμα-
τάει τὴν νύκτα τὰ ρολόγια σὸ σπῆτι τοῦ
γιὰ νὰ μὴν παλίνυνον φθορὰ γωφῆς λόγο.
—Ἐγὼ ξέρω κάποιον πὺ τοὺς πονάει
ὅλους, συμπληρώνει ὁ τρίτος. Ἐννοῶ τὸν
ἄνθρωπον πὺ δὲν ἤθελε νὰ διαβάσῃ ἑ-
ωμειοδὸς γιὰ νὰ μὴ φθεῖωνται, ὅπως ἔλε-
γε, τὰ γυαλιὰ τοῦ!

ΟΧΤΩΒΡΗΣ

Ἵγνώθης πάλι γύρισε τὴ λύπη διπλωμένος
τὸ πωτοκόρυφον ἀκόρυφον τοὺς θλιβερούς
τόνους
στὴν ὀλίγη τοῦ χινέριου κι' ὁ λογισμὸς
γεωμετρικῶς
θυμᾷται πῶς πὺ ἔδωσαν, νεκρὸς ἐλπίδες,
πόνους.

Τὰ ρόλλ' ἀλαφροπέφτουνε γλωσσὴ στὴ γῆ
καὶ μὲνουν
ὡς πὺ ὁ θυμὸς πρὸς τοῦ ἄγνωστου τὸ
δρόμο νὰ τὰ φέρῃ
κι' οἱ στογασμοὶ μου ἀναμετροῦν τὴν ὥρα
πὺ διαβαίνουν,
φύλλα ζωῆς, πὺ θλιβερὸ δρόμο νὰ παίρνῃ
ἔξω.

Τὸ ὕψος τὸ γῶμα πένθημα μοσκοβολιὰ ἀνα-
δίνει
μὲς σὸ ἔξω τῶν ὡρῶν, πὺ ἡ πίκρα ἔχει
μαζάνει
κι' ὡς μοιρολόι μονότονο φάνουν ὁ Ὀγώ-
βη οἱ θυγνοὶ
πρὸς τὴν φυγή, πὺ ὡς στὴν πηγή τοῦ θού-
νου πάντα στάνει...

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΣΙΔΗΣ
(Ἀπ' τὰ «Ἐλεγειακά»)

Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΔΙΑΛΕΥΚΑΝΣΙΣ

Μία πονηρὰ γείρ ἔδωκε ἐγκαλεῖσθαι τὴν
ἀναστάσιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γερσίου
Φαδῆ, ἀνδρὸς γενησιγενὸς ποτὲ τελοῦ-
φύλακος. Ἰδοὺ δὲ τὴν ἀκριβὴς συνέναντιν:
Ἀπὸ δεκαπέντε καὶ πλέον ἡμερῶν, καὶ
περὶ τὴν ὄγην περὶ τοῦ πονηρῆ, ὁ κῶδων τῆς
οἰκίας τοῦ προσαναφερθέντος ἀνδρὸς ἐκρούε-
το διὰ μακρῶν, προκαλῶν τὴν ἀγανάκτησιν,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν τρέμον τῶν ἐντὸς αὐ-
τῆς εὐνοκισμένων. Τὰς δύο πρῶτας ἡμέρας,
τὸ πρῶτον ἀπεδόθη εἰς κακοήθειαν τινὰ φρο-
σέ, τὰς δύο-τρεῖς ἀμέσως ἐπομένως ἡμέρας
ἀπεδόθη εἰς κακοήθειαν στοιχεῖα, τὰς ἀκολού-
θους εἰς τὸν πρὸς μὴν ἄδικον κακοήθειαν
κατοικῶν τῆς ἐναντι οἰκίας, καὶ τὰς τελευ-
ταῖας δὲ νύκτας τῶν ἀνθρώπων τῆς κωδωνοπλῆ-

Ἀλλὰ ὁ ὡς βέλος ἐξεβλήθη Ἀγαμέμνων
δὲν εἶδε τίποτε...

κτου οἰκίας ἔπαυσαν νὰ λειτουργοῦν κανονι-
κῶς καὶ ὅττω τὸ πρῶτον ἔπαυσε νὰ ἀποδί-
δεται εἰς φυσικὴν, ὑπερφυσικὴν ἢ μεταφυσι-
κὴν δύναμιν. Καὶ ὁ τρέμος τῶν ἐνοικίων τῆς
παραδόξου οἰκίας εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακό-
ρυφον.

—Αὐτὸ καταντᾷ τερατώδες!... ἰδὲ ὅμως ὁ
πάλαι ποτὲ τελοῦφύλαξ Γερσίος Φαδῆς.
—Χοῖρος καὶ Παναγία!... ἀνέκραξεν ἡ
σύζυγος τοῦ Λουκερῆ, σταυροκοπομένη
συνεχῶς.

—Νὰ καλέσωμε τὴν ἀπηνόμιαν!... ἐπρό-
τεινεν ἡ θυγάτηρ τῶν ἀνωτέρω Ἀλχηστis.
—Καὶ τὸν κ. Τανάγραν!... συνεπλήρωσεν
ὁ υἱὸς καὶ στυλοβάτης τῆς οἰκίας, Ἀγαμέ-
μνων.

—Νίσου... Νίσου!... ἐβόλκε συμφωνοῦσα
μὲ πάντας τοὺς ἀνωτέρω ἢ γαλῆ τῆς οἰ-
κογενείας Ἀγορπίνης.

Καὶ ὁ τρέμος τῆς πενταετοῦς, μετὰ τῆς
γαλῆς, οἰκογενείας, εἶχε φθάσει εἰς τὸ κα-
τακόρυφον, καὶ πάντες οἱ τελοῦφύλακες
ἐνοικοὶ μὲν τῆς οἰκίας νῦν ἤρχοντο νὰ ἀπλῶν τὸν
μελάνον πέπλον τῆς ἀνδροῦς ἀντίκρουσαν εἰς
τὰς γωνίας τῶν δωμάτων σκιάς τοῦ 1750
μὲ μανθὰς παραδόξους, καὶ ἤκουον μυστη-
ριώδεις πτερυγισμοὺς νυκτερίων καὶ θοήνους
γλαυκῶν.

Καὶ τὸ κακὸν ἐξηκολούθει. Ἡ κ. Λουκερῆ-
τις ἤρριπε νὰ ἀσθάνεται τὰ πρῶτα συμπτώ-
ματα τῆς φρενοβλαθείας καὶ ἡ δὲ «Ἀλχη-
στis»

στις ἐδέραις καὶ ἐθῆναι ἀκαταπαύστως
τὰ ὁ κ. Γερσίος καὶ ὁ υἱὸς αὐ-
τοῦ Ἀγαμέμνων, ὁπλισθέντες μὲ ξίφη, λόγχ-
ες, ἄλματα, καὶ μὲ ἰκανὴν ποσὴν
γενναϊότητος, ἐπορεύθησαν ὁπλιστὴν
ἐξωθούμενοι, ἐτοιμοὶ νὰ καταπαύσῃ τὸν
δύναμιν ὁρατὴν καὶ ἀόρατον. Καὶ αἱ δύο
ἐννοήσαντες τὴν ἰσχυρὰ καὶ μονότονον. Παρ-
ὅσον πρὸς τὴν ἡκούσθη εἰς ὑποπτικὴν
ἐξῶθεν τῆς θύρας, ἀλλὰ ὁ ὡς βέλος ἐβλήθη
Ἀγαμέμνων δὲν εἶδε ἄλλο τὸ ἀπὸ τοῦ
ἰσχυροῦ ἀπὸ τῶν γεινώνων ἀλλήλων ἀντιπρὸς
ταῖς. Καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς ὑποπτικῆς ἐκείνης
σε. Παρὼν ἄλλοι δύο-τρεῖς ὥστε, καὶ ἡ
πλητταῖς ἡ δὲ πρὸς τὴν ὄγην, δηλαδὴ τὴν
σκληρὰς δοκιμασίας. Καὶ πρῶτον αὐτῶν
τὸ ἐκκοιμῆς τῆς τοσαύτης ἡμέρας πρὸς
ταῖς, εἰς παρατεταμένους κωδωνισμοὺς
πρὸς τὴν ἡμέραν τὸν κ. Γερσίον καὶ
αἰσθανθῇ τὰς πρὸς λιποθυμίας.

—Παῖδι μου, Ἀγαμέμνων, τοῦ εἶπε
οἰκογενείας μας κινδυνεύει...
—Βεβαίως!
—Πρέπει νὰ τὴν ὑπερασπίσωμεν!
—Ἀσφαλῶς!
—Τὸ βέβαιον, λοιπόν, θὰ ὀπλισθῶμεν
θὰ στήσουμε καρτερίαν πρὸς τὴν αὐτὴν
—Λαμπρά!

Ὅττω καὶ ἐγένετο!... Ἀπὸ τῆς ἡμέ-
ρας ἐκείνης, ὁ κ. Γερσίος καὶ ὁ υἱὸς αὐ-
τοῦ Ἀγαμέμνων, ὁπλισθέντες μὲ ξίφη, λόγχ-
ες, ἄλματα, καὶ μὲ ἰκανὴν ποσὴν
γενναϊότητος, ἐπορεύθησαν ὁπλιστὴν
ἐξωθούμενοι, ἐτοιμοὶ νὰ καταπαύσῃ τὸν
δύναμιν ὁρατὴν καὶ ἀόρατον. Καὶ αἱ δύο
ἐννοήσαντες τὴν ἰσχυρὰ καὶ μονότονον. Παρ-
ὅσον πρὸς τὴν ἡκούσθη εἰς ὑποπτικὴν
ἐξῶθεν τῆς θύρας, ἀλλὰ ὁ ὡς βέλος ἐβλήθη
Ἀγαμέμνων δὲν εἶδε ἄλλο τὸ ἀπὸ τοῦ
ἰσχυροῦ ἀπὸ τῶν γεινώνων ἀλλήλων ἀντιπρὸς
ταῖς. Καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς ὑποπτικῆς ἐκείνης
σε. Παρὼν ἄλλοι δύο-τρεῖς ὥστε, καὶ ἡ
πλητταῖς ἡ δὲ πρὸς τὴν ὄγην, δηλαδὴ τὴν
σκληρὰς δοκιμασίας. Καὶ πρῶτον αὐτῶν
τὸ ἐκκοιμῆς τῆς τοσαύτης ἡμέρας πρὸς
ταῖς, εἰς παρατεταμένους κωδωνισμοὺς
πρὸς τὴν ἡμέραν τὸν κ. Γερσίον καὶ
αἰσθανθῇ τὰς πρὸς λιποθυμίας.

—Θάραυος! ἀνέκραξεν ὁ πολυεικότατος
Ἀγαμέμνων, καὶ οἱ δύο ἀνδρες σὺν τῇ
κεντροῦ ἡκούσθη τὴν ἐξῶθεν ἵνα ἐπαι-
συν ἐναντίον τοῦ ἐγθροῦ. Ἀλλὰ ὁ πρὸς
πρὸς τὴν ἐκπληξίαν τῶν, ὅταν ἐβλήθη
ἐκείνη τὴν καλοκαίριον γαλακτῶν.

—Ἐπὶ γυναικὶ τὸ κωδωνισμὸν ἡκούσθη
Ἀγαμέμνων.

—Μάλιστα!... Ἀπὸ ἡμέρας τῶνα...
—Γιατί;

—Γιατὶ κάτω ἀπ' τὸ κωδωνισμὸν
ἡ Παρακαλεῖσθαι νὰ γυναικὶ τὸ κωδωνισμὸν.
Μὴν λοιπόν, καὶ μὲ παρακαλεῖσθαι, καὶ δὲ
κάνει κόπο, τὸ γυναικὶ καὶ πρὸς τὸν
νῶν!

Ἀλλὰ ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς, ἀντὶ τῆς
εὐχαιροσύνης διὰ τὴν καταπληκτικὴν
εὐγένειαν, ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ κακῶ-
ς καὶ τὸν ἐξουλοῦσαν κατὰ κῶδων, ἐν
ἐπὶ τόπου σπένδοντες γαλῆ τῆς οἰκογενείας.
Ἀγορπίνης, δι' ἀλληλοδιδόχων κωδωνισ-
τῶν, ἐνέκριναν ἀπολύτως τὴν πρῶτην.

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ Ὀνορέ ντὲ Μπαλζάκ ἀπεστεμένους

Ὁ ἀθάνατος Γάλλος συγγραφεὺς Ὀνο-
ρέ ντὲ Μπαλζάκ, ὁ ὁποῖος στὴν ἐποχὴν τὴν
ἐκείνην οὐκ ἦταν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς
ἐκείνης, εἶπε κάποτε σ' ἕνα φίλον τοῦ
νῶν!

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὺ τὰ κατὰ
φωρὸς καὶ κατὰνῶντες εἶσι; Εἶσαι ἀνθρώπος
σάν σ' αἰχμαλωτίζω!

—Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε
πονηρὰ ἐκεῖνος—προτιμῶ γίλλιος σοὶ τὸ
καὶ σ' αἰχμαλωτίζω, παρὰ γουρουνόπουλο καὶ
ἐξέμεινε... Ὅσοι ὅπως εἶμαι δὲν γινώσκω
νὰ μὲ κυττάξῃ, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι σὲ κυττάζεις
λίγους μὲν ὅλοι οἱ γαστρίδες!

Ἡ ἐτοιμότης τοῦ Βερριέ

Ὁ διάσημος Γάλλος δικηγόρος Βερριέ, ὁ-
ποῖος συνήθως καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι δικηγόροι
σὺν κόμῳ, δὲν μελετοῦσε τὸν φάκελλο τῶν
δικαιολογημάτων, παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν τῆς συνε-
δριάσεως.

Κάποτε, κατὰ τὴν συζήτηση μὲς σπουδαί-
ου δικῆς, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βερριέ
δὲν εἶχε ἰδίαν, δόθηκαν σὸ φάκελλο τῶν δι-
καιολογημάτων του, κατὰ λάθος, τὰ ἔγγραφα τοῦ...
ἀντιπρόσωπου. Ὁ Βερριέ τὰ ἐμελέτησε προχείρως
καὶ ἐξεφώνησε ἕναν ἐνθουσιώδη καὶ θαυμαστό
λόγον... κατὰ τὸ πέλαιον του!

Τὸ ἀκοῦσθαι ἐνθουσιώδης, ὁ πελάτης ἔ-
μεινε κεραυνώμενος καὶ οἱ δικασταὶ ἄρχι-
σαν νὰ γαυολοῦν.

Ἐπὶ τῶν, καὶ πρὶν ἀκόμη γίνῃ καταγέλα-
στος κατέφθασε ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς
τοῦ Βερριέ, τὸν ἐπλησίασε καὶ τραβώντας τὸν
ἀπὸ τὴν θύρην, τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια
τὴν πλάνην του.

Ὁ πελάτης ὁρῶν δὲν τὰ ἔχασε καθό-
λου.

—Ἰδοὺ, κύριε, ἀνέκραξε, τί θὰ σοῦ ποῖν
ἡ ἀντίδοσός μου. Κοιτὰ καὶ ἀνόητα σοφίσμα-
τα, πὺ τὰ ὅποια ἐμεῖς ἀπαντοῦμε...
Καὶ ἐξακολουθῶν ἐπὶ, ἀνατρέπων τεχνι-
κῶς τὰ ἔγγραφα, εἶπε ὅτι τὰ ἐπληρώματα,
ἅμα προηγουμένως εἶχε προτείνει ὁ ἴδιος.

—Οὐκ οὐκ—

«Ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ!...»

Σὲ κάποια συνεδρίαση τοῦ ὑπουργικοῦ συμ-
βουλίου τῆς Ἀδριανῆς, τῆς ὁποίας προήδρευεν
ὁ ἀντικατάστους Φαγκίνος Α', ἦσαν ἀπλο-
μενῶς ἐπὶ τὸν τραπεζιὸν μεγάλοι γεωγραφικοὶ
χάρτες τῶν ἐνοικιαζομένων κρατῶν, καὶ ὅλοι ἄ-
κουαν μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸν Μέρτερον πὺ
ἐπρότεινε νῶν καθορισμὸν συνόρων καὶ ἐπέκτα-
σιν τοῦ κράτους μὲ τὴν προσάρτησιν ἐπαρχιῶν
ἀπὸ τὰ βασίλεια πὺ εἶχε ἰδοῦναι τότε ὁ Μ.
Ναπολέον.

Ὁ ἀντικατάστους, ἔχοντας ὑποστροφὴν
τὸν ἕνα ἔχοντος μεγάλου «Ἀτλαντα»,
φωτῶνται ἐκτεταμένους στὴν μελέτη τοῦ σπου-
δαίου κειμένου τῆς «Φυσικῆς Ἱστορίας» τοῦ
πατέρος του!...

Ὁ Μπαρφόρ, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξε περὶ-
φημὸς φυσιοδίφης.

—Οὐκ οὐκ—

—Ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ!...

Ὅσοι ἱστορικοὶ ποδοὶ τὸν ἀντικατάστους,
παραμένοντας μὲ εὐλάβειαν ν' ἀκούουν τὴν
ῥησίν του, καὶ ὁ Μέρτερον ἐτόλμιπε νὰ πα-
ρακαλεῖται τὴν Α. Α. Μ. νὰ ἐιδικήσῃ καὶ νὰ
ποῖ ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῶν ὅλων τὴν γνώμην αὐτήν:
—Δὲν ἔχω καμμίαν γνώμην, εἶπε γελώντας ὁ
Φαγκίνος. Νὰ, ἀντιτάξτε αὐτὴν ἑδῶ, δὲν
ἀκούει νὰ μὴ φέρῃ...

Καὶ ἀντιπρὸς τὸν «Ἀτλαντα», εἶδε
σπῆς ἀσπασμένους ὑπονοήσεις του μὲ μικροὺν
ἀντικῶν, πὺ παρακαλοῦντο ἀπὸ πολλὴν ὥρα
τῆς ἀνίσεως τῆς ἐνός θροῦντος στῆς ἄ-
κρας τῶν φύλων καὶ πὺ τὸν ἐσκότωσε, κλει-
νώντας τὸ βιβλίον, μὲ τὴν τὸ μὲν νὰ προχω-
ρήσῃ λίγους παραμέσους!...

—Οὐκ οὐκ—

Ἔβουλη ὑπερασπίσῃ

Ὁ Ἀπολλῖος πανδρεύθηκε μὲ πολλὰ πλοῦ-
σα χροῖα, δυνάμει Παυλῆ, λίγους ἡλικιωμέ-
νους, ὅσοι ὅμως ἦσαν ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὴν
ἐκείνην τῆς. Οἱ συγγενεῖς τῆς, πὺ εἶδαν νὰ
γίνεταί γι' αὐτοὺς ἡ κληρονομία τῆς, κατη-
γρόσαν τὸν Ἀπολλῖον πὺ μεταχειρίσθηκε μα-
κρὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀπο-
στή.

Κατὰ τὴν ἀντιπαράστασίν του μὲ τὰς κα-
τηγροῖας του σὸ δικαστήριον, ὁ Ἀπολλῖος ὑ-
περασπίζον τὴν ἑαυτοῦ ὡς ἐξῆς:

—Ὅσοι πλοῦς ποιεῖται ὡς φαίνεται, εἶπε,
πὺ ἡ γυναίκα αὐτὴ πανδρεύθηκε ἔστω ἀπὸ

χρηρεῖα δεκατῶν χρόνων; Κι' ὅμως θάπρεπε
νὰ σὰς φανῇ περισσότερον περίεργον πὺς κα-
τῶρθεν νὰ μὴν πανδρευθῇ νομίζοντα!...

Τὸ ἐπιχείρημά του ἦταν τόσο ἀποστομι-
κὸ ὥστε τὸ δικαστήριον τὸν ἀφώτισε ἀμέσως.

—Οὐκ οὐκ—

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ Μερνάρ

Ὁ Τριστάν Μερνάρ πῆγε κάποτε σ' ἕνα
γιατρὸν γιὰ νὰ ἐξετασθῇ. Ὁ γιατρός ἐξήταξε
ἐκείνην τὴν στιγμὴν κάποιον ἄλλον ἄρρωστο, καὶ
ὁ διάσημος κομωδιολογὸς ἀναγκάσθηκε νὰ
περιμένῃ πολλὰ ὥρα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

Στὸ τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐφώ-
ναξε τὸν ὑπὸ τῆς.

—Ἀκούσε ἐδῶ, —οὐ λέει, νὰ πῶς νὰ πῆς
στὸν κύριόν σου πὺς ἂν δὲν μ' ἐξετάσῃ σὲ
πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, θά... γίνω καλά!...

—Οὐκ οὐκ—

Μετριοφροσύνη

Ὁ Ἀγγλος φιλόσοφος Βάκων ἦταν πολὺ
μετριοφρων. Εἶχε ἕνα σπατάκι μικρὸ σ' ἕνα
προάστειον ὅπου κατοικοῦσε, πρὶν ἡ βασίλισσα
Ἐλισάβετ τὸν καλεῖν καλεῖσθαι.

Καὶ μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἀνωτάτου
αὐτοῦ θέσιν ὁσὸς, ὁ φιλόσοφος ἐξακολούθη-
σε νὰ μένῃ σὸ ἴδιον σπίτι.

Μία μέρα ἡ ἀντικατάστους πῆγε σὸ σπίτι
του καὶ τοῦ ἔκανε τὴν παρατήρησιν πὺς ἦταν
πολὺ μικρὸ τὸ σπίτι του.

—Μεγαλειότητι, τὸ σπίτι ἦταν ἀρκετὸ γιὰ
μένα καὶ μεγάλον μάλιστα... Φταίει ἡ Μεγα-
λειότης σας πὺ μ' ἔκανε πολὺ μεγάλον γιὰ
τὸ σπίτι αὐτό...

—Οὐκ οὐκ—

Κριτικὴ

—Γνωρίζετε τὸν υἱὸ τοῦ Μπαρφόρ; εἰσήνε
ὁ Ριβερὸλ ἕνα φίλον του.

—Ναί, καὶ ὁμιλοῦ πὺς εἶναι τὸ ἀτυχε-
στερον κενόμειον τῆς «Φυσικῆς Ἱστορίας» τοῦ
πατέρος του!...

Ὁ Μπαρφόρ, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξε περὶ-
φημὸς φυσιοδίφης.

—Οὐκ οὐκ—

Πολὺ δικαίως

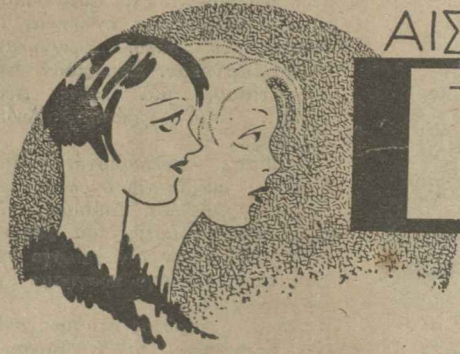
Ὁ μέγας Ἀγγλος ἱστορικός Δαβὶδ Χιού
εἶχε ἐξαφαιλέσει ἀπὸ τὰ διάφορα ἔργα του ἕ-
να εἰσόδημα χιλίων λιγρῶν ἐτησίως—ποσὸν ὅ-
σον ἔπρεπε γιὰ τὴν ἐποχὴν του.

Σὲ ὅσους τὸν προέτρεπαν νὰ συνεχίσῃ τὴν
«Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας» τὴν ὁποίαν εἶχε ἀφί-
σει ἡμετέρῃ, ἀπαντοῦσε:

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας!...
Ἵπάρχον ὅμως τρεῖς καὶ ὅσοι, οἱ ὅποιοι μὲ
ἀναγκάζουν νὰ μὴν γράφω! Εἶμαι πολὺ γέ-
ρος, πολὺ παχὺς, πολὺ τεμπέλης καὶ πολὺ κλει-
σιος.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η μπάλα του κρίκετ πέρασε ξυστά από το δίχτυ, σφυρίζοντας, άγγιξε το τραγύ έδαφος και ξαναπήδησε, διαγράφοντας μια έλικοειδή καμπύλη, γεμάτη από ακρότητα ουλή.

Κέρουσα, έφώναξε ό "Άλντο Πιερρό-άντσο, σφαιρορίζοντας μέσα στα άθλητικά χέρια του το γυαλιστερό μπαστούνι του παιγνιδιού.

Ίποταγμένη και με χαμηλωμένα τὰ βλέφαρα, η Γκλάντνις προχώρησε να συναντήσει τον νικητή της. Φαινότανε σαν γυμνή κάτω από το στενό φανελλένιο φόρεμά της, και τὰ μπράτσα της που είχαν χρώμα καμμένου φωμιού, ήταν πεσμένα με μια κίνηση γεμάτη κούραση κατά μήκος του λευκού ύφασματος.

Δια σώμας, η νέα κοπέλλα αναστήριξε το κεφάλι της κι ατένισε με πάθος τον νικητή της, που άναβε ένα τσιγάρο με την φωτιά ενός χρυσού αναπτήρα.

Ό "Άλντο της χαμογέλασε, κι η Γκλάντνις ένιωσε πως θα λιποθυμούσε κάτω απ' αυτό το αδιάστατο γάδι.

—Αγάπη μου! Ψύχρυσεν η νέα.

Τό χαμόγελο του "Άλντο γάργαρε αμέσως: έκείνος την κύτταζε έπίμονα στα μάτια υ' ένα ύφος ερωτηματικό:

—Τί τρέχει λοιπόν;

Η Γκλάντνις έκανε ένα κίνημα σαν να του γύρευε ελεημοσύνη, σαν να του γύρευε συγγνώμη.

—Θάβειλα να σάς μιλήσω, "Άλντο! Ενόμισα όμως πως ήτανε καλλίτερο να περιμένω τό τέλος της παρτίδας του κρίκετ...

—Και τί θέλετε να μου πείτε;

—Ό πατέρας μου, "Άλντο, σφύγες την Παρσακνή για τό Σάν-Φραντζέσκο.

—Και λοιπόν;

—Νομίζω πως θάτανε καλό να τον κάνετε ενήμερο για τὰ σχέδιά μας, προτού φύγει.

Ό "Άλντο εσύφρωσε τὰ φρύδια και μια σκιά περιούλιζε τό κανονικό πρόσωπό του.

—Δεν είναι καμιά δία! Ίπεν ό νέος, άποστοφώντας τό κεφάλι του.

—Α! Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν, άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Μά έλπεε, Γκλάντνις, γενήτε λοιπόν λαγιά πού λογική! Σείς θάπρεπε νάσους η πρώτη που να καταλάβετε πως δεν μπορώ να σάς παντρευτώ πούν γίνουσι οι διεθνείς άγones του Φεδορακιού...

—Μά γιατί;

—Ό "Άλντο αναστήριξε τούς πλατείς του ώμους.

—Ός την ήμερα έκείνη δεν άνήκω στον έαυτό μου. Είμαι σκλάβος της προπονήσεώς μου, και όρεϊλω να άφιερωθώ σ' αυτήν αποκλειστικά. Όλόκληρη η σταδιοδρομία μου ως πρωταθλητού θέσκειται έτσι εκτεθειμένη...

Τότε η Γκλάντνις χαμήλωσε τό ύψος κεφαλής της, χωρίς να τού άπαντήσει, και άπομακρύνθηκε με άσταθές βήμα απ' τό τεσσάρι όπου η καρδιά της είχε πιασθή, σαν περφόρα στην ζέδερα που της είχανε στήσει...

Ό κύριος Οθόος άπόθεσε τό ποτήρι του με τό λακέρ πάνω στο τραπέζι, και έστράφηκε με ύφος έσσηνητικό πούς τον άνεψιό του:

—Συνάντησα την Γκλάντνις μπροστά στο Καζίνο. Τά μάτια της ήσαν κόκκινα, σαν να είχε κλάψει. Μήπως εσύ έγινες άρρωστή να λυπηθή αυτή η κοπέλλα;

Ό "Άλντο άποκρίθηκε με κατωσυριασμένο ύφος:

—Αν την άκουγα την Γκλάντνις, θάπρεπε να παντρευτούμε στο τέλος του μηνός.

—Δεν είναι ποτέ πολύ γρήγορα για να ναι κανείς εύτυχιμένος! παρατήρησεν ό κύριος.

—Και η προπονήσή μου; Δεν την σκέπτεστε διόλου λοιπόν; άντέταξε ό νέος με ζωηρότητα. Δεν φαντάζεσθε βέβαια πως θα θυσιάσω τέσσερα χρόνια τσώνων κόπων σε μια φατσασιοληξία της Γκλάντνις;

Ό κύριος αναστέναζε τότε με κάποιο οικιακό:

—Και να λέη κανείς πως είσαι ένας Πιερρό-άντσο! Τί άπονήστευση!

—Γιατί τό λέτε αυτό; ρώτησε ό νέος ψυγρά.

—Εξώσεις την ιστορία του προγόνου σου Λορέντζο, που υπήρξε φίλος και πρεσβύτες του Τζιοβάννι Μπελλίνι, του μεγάλου ζωγράφου της Αναγεννήσεως;

—Όχι! Ξεβού μονάχα πως ό Λορέντζο άγαπούσε πολύ την ζωγραφική. Εγώ όμως λατρεύω τό κρίκετ. Δεν βλέπω λοιπόν ποιά

ή άλλες οίκογένειες των παρκίων της Βενετίας έγνωρίζαν την ιδιότητα αυτή και κανένας δεν έσυλλογίστηκε ποτέ ν' άποστή γι' αυτό, δεδομένου ότι ό δεκάτος πιασμένος ήταν μεστός από τέτοιες προλήψεις. Λοιπόν κάποιο θρόνο που ό πρόγονός σου Λορέντζο, αϊχμάλωτος και αυτός του έθους, εθούμαζε τό δειλινό από τό ύψος του έστου του, μιά νέα κοπέλλα που περνούσε από κάτω τραγουδώντας, έστράφη και νεκράτησε την προσοχή του. Ήταν η πλάσμα άρκετά ταπεινό, μιά πολήνια Ιεμονιών που έπέστρεψε στο φτωχικό της σποφτωχική συνουσία της Μαντόνας νταϊ-Ο-το. Κατάπληκτος από την έκθαμβική και ύπερκοσμική ομορφιά της νέας, ό Λορέντζο την έκάλεσε με νεύματα να μπει στο παλάτι. Έκείνη όμως άρκεστήκε να του γελήσει από μακριά, και να συνεχίσει το δρόμο της. Την ξανάθε την έσπρωξε εκτός κάθε θρόνου συνεχώς επί μια βδομάδα, όλα πάντοτε ες άποστάσεις. Κι' αυτό που στις άρχες δεν ήτανε μέσα του παρά η περαστικό καπρίτσιό, μετεβλήθηκε έπειτα σ' ένα επικίνδυνο μά δρομό αίσθημα που η κοπέλλα φανότανε πως άγγιζε να τ' αμειρίξεται άπόλυτα. Έκανε έκτοτε μεγάλα σταθμούς κάτω από τον έξωστη και άποστήμα ήσαν ότι κάποιο απόδρασο έδότησε το πρόσκληση του Λορέντζο... Αλλά για να τον τιμήση φαίνεται θέλησε να δώλη τ' γιορτινά της φορέματα, άφου πηνηναιώς υποσέθηκε στον Λορέντζο πως θα γυρνούσε κατά τὰ μεσάνυχτα την κρουτή πορούλα που έδωζε σ' ένα έρημο στενοσόκκα. Ό Λορέντζο την περιέμενε γεμάτος άναστανία, και όταν η νέα έφτασε την ώρα που είχανε συμφωνήσει, έπήγε ό ίδιος και τ' άνοιξε με συγκίνηση την πόρτα.

—Και λοιπόν, τί απέγινε; ρώτησε ό "Άλντο.

—Λοιπόν, εσυνέχισε ό κύριος Οθόος, πρόγονός μας άνασκήσας τότε τό ραντί που κρατούσε στο χέρι του και η αηλιά του εφώτισαν άπότομα την νυχτερινή σκοπέπια. Τό πελώριο σάλι που την περνούσε έκανε άκόμη πού έντοντη την λάμνη των πυρών μαλλιών της και την ύπερη γλωμάδα του προσώπου της. Η νέα στανε στο από μαύρο μάρμαρο χατώρι με τὰ βλεφαρα μισοκλεισμένα και τὰ χείλη τσημένα. Και τό δεξί της χέρι συγκρατούσε με μια πυρετώδη κίνηση τὰ τριαντάφυλλα μιας πελώριας άνθοδέσμης —ρόδα! Μ' αυτό "Άλντο; Ρόδα!—που είχε χαρφισσώσει την ζώνη της, άγρονώντας, μέσα στην λαϊκή πλέτρη της, τον θανάσιμο κίνδυνο στον τ' ποίον έσφηνε τον άνθρωπο που αγαπούσε.

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

ή άλλες οίκογένειες των παρκίων της Βενετίας έγνωρίζαν την ιδιότητα αυτή και κανένας δεν έσυλλογίστηκε ποτέ ν' άποστή γι' αυτό, δεδομένου ότι ό δεκάτος πιασμένος ήταν μεστός από τέτοιες προλήψεις. Λοιπόν κάποιο θρόνο που ό πρόγονός σου Λορέντζο, αϊχμάλωτος και αυτός του έθους, εθούμαζε τό δειλινό από τό ύψος του έστου του, μιά νέα κοπέλλα που περνούσε από κάτω τραγουδώντας, έστράφη και νεκράτησε την προσοχή του. Ήταν η πλάσμα άρκετά ταπεινό, μιά πολήνια Ιεμονιών που έπέστρεψε στο φτωχικό της σποφτωχική συνουσία της Μαντόνας νταϊ-Ο-το. Κατάπληκτος από την έκθαμβική και ύπερκοσμική ομορφιά της νέας, ό Λορέντζο την έκάλεσε με νεύματα να μπει στο παλάτι. Έκείνη όμως άρκεστήκε να του γελήσει από μακριά, και να συνεχίσει το δρόμο της. Την ξανάθε την έσπρωξε εκτός κάθε θρόνου συνεχώς επί μια βδομάδα, όλα πάντοτε ες άποστάσεις. Κι' αυτό που στις άρχες δεν ήτανε μέσα του παρά η περαστικό καπρίτσιό, μετεβλήθηκε έπειτα σ' ένα επικίνδυνο μά δρομό αίσθημα που η κοπέλλα φανότανε πως άγγιζε να τ' αμειρίξεται άπόλυτα. Έκανε έκτοτε μεγάλα σταθμούς κάτω από τον έξωστη και άποστήμα ήσαν ότι κάποιο απόδρασο έδότησε το πρόσκληση του Λορέντζο... Αλλά για να τον τιμήση φαίνεται θέλησε να δώλη τ' γιορτινά της φορέματα, άφου πηνηναιώς υποσέθηκε στον Λορέντζο πως θα γυρνούσε κατά τὰ μεσάνυχτα την κρουτή πορούλα που έδωζε σ' ένα έρημο στενοσόκκα. Ό Λορέντζο την περιέμενε γεμάτος άναστανία, και όταν η νέα έφτασε την ώρα που είχανε συμφωνήσει, έπήγε ό ίδιος και τ' άνοιξε με συγκίνηση την πόρτα.

—Και λοιπόν, τί απέγινε; ρώτησε ό "Άλντο.

—Λοιπόν, εσυνέχισε ό κύριος Οθόος, πρόγονός μας άνασκήσας τότε τό ραντί που κρατούσε στο χέρι του και η αηλιά του εφώτισαν άπότομα την νυχτερινή σκοπέπια. Τό πελώριο σάλι που την περνούσε έκανε άκόμη πού έντοντη την λάμνη των πυρών μαλλιών της και την ύπερη γλωμάδα του προσώπου της. Η νέα στανε στο από μαύρο μάρμαρο χατώρι με τὰ βλεφαρα μισοκλεισμένα και τὰ χείλη τσημένα. Και τό δεξί της χέρι συγκρατούσε με μια πυρετώδη κίνηση τὰ τριαντάφυλλα μιας πελώριας άνθοδέσμης —ρόδα! Μ' αυτό "Άλντο; Ρόδα!—που είχε χαρφισσώσει την ζώνη της, άγρονώντας, μέσα στην λαϊκή πλέτρη της, τον θανάσιμο κίνδυνο στον τ' ποίον έσφηνε τον άνθρωπο που αγαπούσε.

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

—Μύθος η όχι, τό γεγονός είναι αυτό, "Ότι οι πρόγονοί μας κλειδώνονταν με προσοχή, μέσα στους πόγρους των των εποχών που άνθοσαν τὰ ρόδα και ότι δεν έδόντο να έγούν από κά μέρα για κανένα λόγο.

Κάθε φορά που ένας Πιερρό-άντσο περιφρόνησε τον θρόλο αυτό, πέθανε... έτσι. Όλας

—Δεν μ' αγαπάτε λοιπόν! άνεφώνησε η νέα μ' απόγνωση.

—Φρονώ πως η διαφορά μεταξύ των δυό σας είναι άκόμη πού αίσθητή στην ύπερηγή του αίσθηματος! εσυνέχισεν ό κύριος με ειρωνεία, Φαντάσου, πράγματι, ότι την εποχή που ζούσε ό Λορέντζο, τὰ μέλη της οίκογένειάς μας παρούσαν ένα περίεργο γασακτριτικό, ότι έδηλητηριάζοντο από τό άρωμα των ρόδων...

Όταν ένας Πιερρό-άντσο άποσκόταν κοντά σε ρόδα, έπρεπε να τ' άπομακρύνη άμέσως. Άλλοιώς, διέτρεχε τον κίνδυνο να αίσθανθί σε λίγο τὰ μέλη του να πωλύνουν κάτω από την επίδραση του μεθυστικού άρώματος των λουλουδιών έκείνων...

—Έλάτε! Έλάτε! Θείε μου! Δεν θά μ' έκάνετε να πιστέψω πως δίδετε σημασία σ' αυτούς τούς μύθους!

(Τὰ προηγούμενα)

Ό δόν Ζουάν σφύγες από την Ισπανία και αναζητεί στην Ιταλία νέες συγκινησεις. "Όσοι από άρκετές περιπετειές του στην Νεάπολη και στην Έλλάδα, έπιστρέφει πάλι στην Νεάπολη κοντά στον θείο του δόν Τζωρτζέ. Έκεί γνωρίζεται με την Παόλα, την γυναίκα του ιππότη Λορέντζο, που την αγαπά παράφορα ό νεαρός φίλος του Λεονάντο. Για να την κατακτήσει ό δόν Ζουάν, οδηγεί σε παγίδα τον Λεονάντο τον όποιον δολοφονεί ό Λορέντζο.

(Συνέχεια και τέλος)

Ό δόν Ζουάν, άφου οδήγησε τον Λεονάντο στον έρημο της ευτυχίας του, που εμείνε να γίνη μονοπατι που να τον έσφηνε τον τάρω, τον άκολουθησε κρυφά ως τό σημείο του ιππότη Λορέντζο. Στάθηκε λίγο και σαν άκουσε της φωνής μ' στον κήπο, υπακούηκε τί συμβαίνει και γλίστρησε άποστηρητός μ' στο πάγκο. Ήταν άκριβως την στιγμή που οι άνδρες του Λορέντζο έτρεχαν με τούς άναμμένους πυρσούς πού το πωμά του θύματος του. Αν ό Λεονάντο έζωσε άκόμα, ίσως έδωζε τό έφος του να τον υπερασπίσει. Μά τώρα ήταν πιά πολύ αργά. Ετσι ό δόν Ζουάν παρακολούθησε άπαρηγόρητος τό έσπασμα της όργης και τού μύσου του άπατημένου σζύγου και ύψι τα δειγματα της αηλιάς της απελπισμένης Παόλας, η όποια στο τέλος έφυγε κρηγυρίζοντας.

—Δεν είναι αυτός!

Ντοχή γυναίκα! Θάπρεπε τάχα να την άρει μέσα στην δασκανιστική αυτήν αμφοβία;

Ό ιππότης Λορέντζο είχε ήδη άπομακρυνή με τούς άνδρες του, που μετέφεραν τό πτώμα του Λεονάντου και τὰ πήγαν, καθώς είπε, μαζί τους να πεί, για να πεί τι μ' στο κρεσι την λύσσα και την όλη του.

Ό δόν Ζουάν μ' άνασχημαμένο γαϊκά και κατεβασμένο ως τὰ μάτια το καπέλλο του, άνακατέθηκε μαζί τους και σαν όρισε κατέληξε, εύχαριστα, εξαφανίστηκε μ' στο σκοτάδι, για να γυρίσει στο σπίτι του Λορέντζο.

Η Παόλα δεν πιστεύει στα μάτια της

Ό Λορέντζο κι' οι άνδρες του πάνω στην ταχική τους έξαταση σφύγοντας να άφαιραν την πόρτα του ισογείου, που η Παόλα την είχε άρρίσει άνοιχτή. Ό δόν Ζουάν κρυβόταν έτσι να μπει χωρίς καμιά άποκομιά κι' ν' ανέθε άδρόμια στην κάμαρα της ύπνου της. Μέρασε τό κατώφλι, με η Παόλα, έλπιώντας στο κρεβάτι της κι' έ-πληρωμένη από της δυνατές συγκινήσεις που είχε δοκιμάσει, έμεινε πρωτότερα, δεν πεί ένοιωσε καθόλου. Ό δόν Ζουάν προχώρησε και την άγγιξε στον ώμο:

—Είστε δική, Παόλα, της είπε, δεν έμεινε ενά...

Η Παόλα πετάχθηκε πάνω, σαν ν' άφωπίζονταν από ένα θαύμα ύπνο, και τον κύτταε με μάτια τρικαρμένα. Μήπως ήταν τό πατηνιά μιας τριμορφής αεταπότης; Ήπορε τί για να πιστέψει στα μάτια της;

—Μι' όρεξια, Παόλα. Τό φτωγό παλλη-κάρι που είδες σκοτωμένο κάτω στον κήπο, δεν ήσαν ενά, Μά έδώ, έδώ κοντά σου, είμαι εγώ, έγω που σ' αγαπώ, έγω που έρχομαι κι' άπονηθιστή, σ' όλο, που την έκανε να διώγνη κάθε όδο της, βλεπ την άγωνία της πολύπληθη καρδιάς της.

Η Παόλα έπρεσε στην αγκαλιά του γελώντας.

—Ό δόν Ζουάν πετάχθηκε πάνω, σαν ν' άφωπίζονταν από ένα θαύμα ύπνο, και τον κύτταε με μάτια τρικαρμένα. Μήπως ήταν τό πατηνιά μιας τριμορφής αεταπότης; Ήπορε τί για να πιστέψει στα μάτια της;

—Μι' όρεξια, Παόλα. Τό φτωγό παλλη-κάρι που είδες σκοτωμένο κάτω στον κήπο, δεν ήσαν ενά, Μά έδώ, έδώ κοντά σου, είμαι εγώ, έγω που σ' αγαπώ, έγω που έρχομαι κι' άπονηθιστή, σ' όλο, που την έκανε να διώγνη κάθε όδο της, βλεπ την άγωνία της πολύπληθη καρδιάς της.

Η Παόλα έπρεσε στην αγκαλιά του γελώντας.

—Ό δόν Ζουάν πετάχθηκε πάνω, σαν ν' άφωπίζονταν από ένα θαύμα ύπνο, και τον κύτταε με μάτια τρικαρμένα. Μήπως ήταν τό πατηνιά μιας τριμορφής αεταπότης; Ήπορε τί για να πιστέψει στα μάτια της;

ΥΠΟ FELIX CARR

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ!

(Συνέχεια και τέλος)

Τόν συνέλαβε, συνέχισε ο Γουόκερ, σε στιγμή παραγής, γιατί τα ήγνη, που άφισε ή βαλίζουλα στο πάτωμα κατά την τοποθέτησή της, δεν είναι σταθερά, αλλά ασταθή, τσουδών. Κάτω από το φακό διακρίνονται τρεις απλές κινήσεις του άκρου της βαλίστας. Αυτό αποδεικνύει, πως το γέρι, που την ετοποθέτησε εκεί, έστρεψε. Άρα ο δολοφόνος ήταν παραγμένος. Ήπειτα, από την αίσωσή του κοινοροτού γύρω στην θαλίσα, που μελέτησα με ειδικό μηχανήμα, φαίνεται πως ή βαλίστα ετοποθετήθηκε εκεί από όκτω ώρες.

—Είναι δυνατόν να ορισθί αυτό;
—Βεβαίως. Ο κοινοροτός της καμπίνας με την είδηση εξαίρετην πυκνότητα, που παρουσιάζει, γυρίζεται δώδεκα ώρες για να καταπέση έντελως στο πάτωμα, αφού αναταραχθί. Από το ύψος λοιπόν, στο οποίο βρίσκεται τώρα το άνωτατο επίπεδο του κοινοροτού, συμπεραίνουμε ότι ανεταράχθη από όκτω ώρες. Δηλαδή δυό ώρες μετά τα γδεσινά υεσάνουνα. Άρα λοιπόν λίγη ώρα πριν είχε διαπραχθί το έγκλημα.

—Πώς το συμπεραίνετε αυτό;
—Γιατί, άεσως μετά το έγκλημα, ο δολοφόνος ήλθε και έβγαλε την περούκα, την οποία είχε μεταχειρισθί για να μή γνωρισθί αν τυγόν τον έβλεπε κανείς στους διαδρόμους και την εκλείδωσε στη βαλίζουλα. Ίσως να κούσε κανένα θόρυβο έξω κι' έδίστασε να κλείσει την βαλίστα και την στιγμή εκείνη παραγί του την απετύπωσαν τα ήγνη, που άφισε ή γωνία της βαλίστας.

—Σας δεβαίω, με κάνετε να σάς θαυμάζω, έκαμε ο άναθός καπετάνιος. Ούτε καν υποπτεύουμαι, πως ήταν δυνατόν από τυποτική πρηνία να μαντεύη κανείς τόσο σπουδαίες λεπτομέρειες.

Ο Άλβου Γουόκερ έγαμνέλασε και έεξακολούθησε.

—Προσέξτε τώρα, κύριε πλοίαρχε, δλόνουα στην κλειδωνιά και στα ελατήρια της βαλίστας. Υπόγειον άθονα δακτυλικά αποτυπώματα. Αυτά δεν έχουν σημασία γιατί δεν μιλούν καθόλου, όπως σας είπα, με τα αποτυπώματα του Τζακ Κίλλινγκ. Μά και άλλα ήγνη πλαγίως των αποτυπωμάτων έχουν μεγάλη σημασία. Τα ήγνη εύθινα και κατά θέσεις των αλλιών και των ούλων, στις πιζάκιες, στους κοινολοφόνους και σε άλλα είδη του δολοφόνου.

—Τί αποδεικνύουν αυτά τα ήγνη;
—Αυτά αποδεικνύουν, ότι τα αποτυπώματα είναι ψεύτικα.

—Δηλαδή;
—Τα ήγνη αυτά δεν είν' άλλα παρ' αποτυπώματα οσών της επιδερμίδος που σημαίνουν πως ο κακοδόνος έχει αλλάξει το δέμα απ' της οάγες των δακτύλων του με ειδική έγνείωση, που κάνουν τώρα τελευταία οι κλέφτες, μόνο και μόνο για να παραπλανούν την Αστυνομία. Η απεί νίνονται στις πιγνές του δέματος μεταξύ των σαλάνιων και στην αίσια, που σγυμαίει το δέμα με το νύχι. Είναι τόσο τεχνικές, που δεν φαίνονται με γυμνό μάτι. Έτσι όμως αποτυπώνονται γνωρίζονται ευκολώτατα.

—Καταπληκτικό! Όστε...
—Όστε, κι' αυτό είναι αδύνατον να ηληθοθούν αυτοί οι έγκληματίες από τα αποτυπώματά τους. Γι' αυτό κι' εγώ δεν μπορώ να βεβαιώσω πως τα αποτυπώματα που δόθηκαν είναι του Τζακ Κίλλινγκ, με μισό έξ αντιθέτου και να μή το αποκλείσω, γιατί ξέρω πως τα αποτυπώματα που δόθηκαν δεν είναι τα ψεύτικα, τα πραγματικά του δολοφόνου, αλλά ψεύτικα.

—Αυτό είναι σπουδαίο.

—Σπουδαίωτα. Φαντασθήτε πως τα ψεύτικα αποτυπώματα ετοπίσαν στην Δικαιοσύνη μια δικαστική πλάνη, για την οποία δεν είναι ώρα τώρα να σας μιλήσω.

Ο πλοίαρχος έσφύγγισε τον ιδρώτα του μετώπου του.

—Έβωδ δεν έχωμε άλλο στοιχείο έξιο λόγου, είπαν ο Γουόκερ. Ήφαξα παντού λεπτομερώς. Ο δολοφόνος είναι τεχνίτης στο είδος του, ξέρει και κάνει της δουλειές του με επιστημονική τελειότητα. Τώρα, πώς στην καμπίνα του θύματος...

—Πάμε, άπάντησε ο καπετάνιος εχεδόν

Όταν ο Γουόκερ έπείσσεψε στο δωμάτιο του είχτηκε σε μια πολυθρόνα και παραδόθηκε στής πιο τρελλή σκέψης...

σάν ήγνώ. Δεν μπορούσε ακόμα καλά-καλά να πιστέψη στα καταπληκτικά και πρωτάκουστα πράγματα άκουε.

—Οοο—

Μέσα στην καμπίνα της Έβελιν Μάινσον ή έρευνα εξακολούθησε περισσότερη ώρα. Έκεί όμως δεν παρατηρήθηκε πρηνά κανένα δακτυλικά αποτύπωμα ύπου υ' εκείνα της καμπίνας του Ρίτσαρντ Μούρ. Έτσι, εκτός από τα ήγνη των αμυγδαλών που κι' αυτά έτελειώσαν στο φεγγίτη—είποτε δε μπορούσε να θεωρηθί πως συνδέει την καμπίνα του Ρίτσαρντ Μούρ με το διαμέρισμα του θύματος. Τιποτε για κάθε άλλον, εκτός από τον Άλβου Γουόκερ, που είχε ήδη όλα τα στοιχεία του φόνου στα γέλια του.

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

στημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτό είναι πωτάκουστο! Εφώναζε ο καπετάνιος. Έτσι λοιπόν τέτοια οργάνωση ή σμωρία του Τζακ Κίλλινγκ, ώστε να διαπεί και άεροπλάνο;

—Μόνο άεροπλάνο; Διαθέτει ότι φανταστική...

—Σε τί μήκος είπατε; Πενήντα δύο μιλίων...

—Μάλιστα...

—Στο σημείο αυτό θα είχατε περίπου...

Ο καπετάνιος έκείνη στιγμή, λογαριάζοντας τα μίλια, της ώρες και της μίας μετ' το μισό του και σε λίγο είπα:

—Θα είχατε στής έξη το απόγευμα...

—Καλή ευκαιρία για τη δουλειά...

—Αν δεν γυμναι, για της έξη έχει ορισθί η κεία της Έβελιν Μάινσον...

—Μάλιστα...

—Ενώ ή επιθάτη θάνα συνανέμενο στην πύλη του διαπριού και γενικά ή ποσότη των ήγνη ετοπώμενη στην πέννηλη και ύπερη τέλητη κατά την όποιαν το φέρεται της Έβελιν Μάινσον θα οισθί στον ύπν...

Ο δολοφόνος έδωδισμένος με πωσθήτη ή πρηνή από την άλλη πλευρά του πλοίου επί θαλάσση. Θα μίς κίνη να πιστέψουμε ότι επήνικε και, όταν άπομακρυνθί το θάλασσα, θα ποσθή το άεροπλάνο του να τον παραλάβη. Ίδω το σγείον της ούτης...

—Τοισυρό! Εφώναζε ο καπετάνιος...

—Καταπληκτικό πολύ καλά την καταπλη...

—Ποιώς, που, σας δεβαίω, μόνο στα αποτυπώματα θα πωμένα να διαβάσω, διέ...

Ο καπετάνιος, Καί άμέσως κατόπιν, σά να την ήγνέθηκε το τοισυρό θάλασσας το κ...

—Ο μόνος τόπος να ζήσουν ήγνα και «τιμω» τα παιδιά σας, είναι να τάγετε σε καλά υαί μου και να κάνετε ότι σας λέω...

—Κτήνος! Εδωρήθη ο πλοίαρχος...

—Λοιπόν; Τι λέτε; Είχατε συμφωνήσει...

Θα καταβάσετε ήρεμα το φέρετο της κυρίας Μάινσον σε μια θάλα και θα το στείλετε μαζί μ' ένα στο άεροπλάνο, που θα παραλαβασθί κοντά στο πλοίο;

—Να, Κίλλινγκ! Θά γίνη! Είπα με σταθερή φωνή, αντί του πλοίαρχου, ο νετεκτίβ Γουόκερ.

Ο πλοίαρχος κατάπληκτος έστρεψε τώρα προς τον άστυνομικό.

—Είναι το μόνο, που έχετε να κάμνετε, κύριε πλοίαρχε, έκαμε αυτός. Ο Κίλλινγκ υαί κρατεί.

—Βλέπετε; Ερώτησε ο λήσταρχος. Όσοι με έξερουν καλά, δεν έχουν αντίρρησης με ζτι λέω. Λοιπόν, σύμφωνα;

—Σύμφωνα! Έκαμε ο καπετάνιος με ύφος ανθρώπου, που υπογράφει την καταδίκη του.

—Μπορώ! Τώρα είπα λογικός! Εφώναζε ο λήστας. Καί μών άλλη συμφωνία; Δεν θα έσπετε ποός έκούωσες την Έβελιν Μάινσον. Καί σεις, κύριε Γουόκερ, θα γάγετε τη νύχη σας, αν δεν θέλανε να γάγετε τη ζωή σας.

—Σύμφωνα! άπάντησαν ο πλοίαρχος και ο άστυνομικός.

—Θαυμάσια. Ήμιον βέβαιος πως θα συμφωνούσαμε. Διαπείτε τώρα να ετοπώσθη ένα ώρα φέρετο και να τοποθετήσουν μέσα το πτώμα της κυρίας Μάινσον. Με συγχωρείτε που σας έκοράνα τόσο ώρα, μ' σπαίτε σεις και ή στενοκαρδιά σας. Γκούτ-υπλί. Μπορείτε να πηγνίσετε...

Όταν ο Γουόκερ έπείσσεψε στο δωμάτιο του, οίγτηκε σε μια πολυθρόνα και παραδόθηκε στής πιο τρελλή σκέψης...

σε όλα τα τηλεγραφήματα, που φθάνουν στο δαπνί. Είναι μια νόμιμος κλοπή αυτή, κύριε πλοίαρχε και λογική πολύ, που με έμπνεύσσε θαυμάσια.

—Λοιπόν, κάποιος ομοιογράφος συνθηματικό, που έλαβε ο Ψευτο-Μούρ, ο δολοφόνος, τον πληροφορεί πως σε γεωγραφικών μίλων πενήντα δύο μιλίων και πλάτος σαράντα πέντε μίλων και σε άκτινα είκοσι μιλίων θα περηνθί ένα άεροπλάνο, που έξεκίνησε από το Χάιφω και πετά νοτιωδώς με έκατον όγδοντα μίλια την ώρα...

Το άεροπλάνο αυτό της σμωρίας...
—Αυτό είναι πωτάκουστο! Εφώναζε ο καπετάνιος. Έτσι λοιπόν τέτοια οργάνωση ή σμωρία του Τζακ Κίλλινγκ, ώστε να διαπεί και άεροπλάνο;

—Μόνο άεροπλάνο; Διαθέτει ότι φανταστική...

—Σε τί μήκος είπατε; Πενήντα δύο μιλίων...

—Μάλιστα...

—Στο σημείο αυτό θα είχατε περίπου...

Ο καπετάνιος έκείνη στιγμή, λογαριάζοντας τα μίλια, της ώρες και της μίας μετ' το μισό του και σε λίγο είπα:

—Θα είχατε στής έξη το απόγευμα...

—Καλή ευκαιρία για τη δουλειά...

—Αν δεν γυμναι, για της έξη έχει ορισθί η κεία της Έβελιν Μάινσον...

—Μάλιστα...

—Ενώ ή επιθάτη θάνα συνανέμενο στην πύλη του διαπριού και γενικά ή ποσότη των ήγνη ετοπώμενη στην πέννηλη και ύπερη τέλητη κατά την όποιαν το φέρεται της Έβελιν Μάινσον θα οισθί στον ύπν...

Ο δολοφόνος έδωδισμένος με πωσθήτη ή πρηνή από την άλλη πλευρά του πλοίου επί θαλάσση. Θα μίς κίνη να πιστέψουμε ότι επήνικε και, όταν άπομακρυνθί το θάλασσα, θα ποσθή το άεροπλάνο του να τον παραλάβη. Ίδω το σγείον της ούτης...

—Τοισυρό! Εφώναζε ο καπετάνιος...

—Καταπληκτικό πολύ καλά την καταπλη...

—Ποιώς, που, σας δεβαίω, μόνο στα αποτυπώματα θα πωμένα να διαβάσω, διέ...

Ο καπετάνιος, Καί άμέσως κατόπιν, σά να την ήγνέθηκε το τοισυρό θάλασσας το κ...

—Ο μόνος τόπος να ζήσουν ήγνα και «τιμω» τα παιδιά σας, είναι να τάγετε σε καλά υαί μου και να κάνετε ότι σας λέω...

—Κτήνος! Εδωρήθη ο πλοίαρχος...

—Λοιπόν; Τι λέτε; Είχατε συμφωνήσει...

Θα καταβάσετε ήρεμα το φέρετο της κυρίας Μάινσον σε μια θάλα και θα το στείλετε μαζί μ' ένα στο άεροπλάνο, που θα παραλαβασθί κοντά στο πλοίο;

—Να, Κίλλινγκ! Θά γίνη! Είπα με σταθερή φωνή, αντί του πλοίαρχου, ο νετεκτίβ Γουόκερ.

Ο πλοίαρχος κατάπληκτος έστρεψε τώρα προς τον άστυνομικό.

—Είναι το μόνο, που έχετε να κάμνετε, κύριε πλοίαρχε, έκαμε αυτός. Ο Κίλλινγκ υαί κρατεί.

—Βλέπετε; Ερώτησε ο λήσταρχος. Όσοι με έξερουν καλά, δεν έχουν αντίρρησης με ζτι λέω. Λοιπόν, σύμφωνα;

—Σύμφωνα! Έκαμε ο καπετάνιος με ύφος ανθρώπου, που υπογράφει την καταδίκη του.

—Μπορώ! Τώρα είπα λογικός! Εφώναζε ο λήστας. Καί μών άλλη συμφωνία; Δεν θα έσπετε ποός έκούωσες την Έβελιν Μάινσον. Καί σεις, κύριε Γουόκερ, θα γάγετε τη νύχη σας, αν δεν θέλανε να γάγετε τη ζωή σας.

—Σύμφωνα! άπάντησαν ο πλοίαρχος και ο άστυνομικός.

—Θαυμάσια. Ήμιον βέβαιος πως θα συμφωνούσαμε. Διαπείτε τώρα να ετοπώσθη ένα ώρα φέρετο και να τοποθετήσουν μέσα το πτώμα της κυρίας Μάινσον. Με συγχωρείτε που σας έκοράνα τόσο ώρα, μ' σπαίτε σεις και ή στενοκαρδιά σας. Γκούτ-υπλί. Μπορείτε να πηγνίσετε...

Όταν ο Γουόκερ έπείσσεψε στο δωμάτιο του, οίγτηκε σε μια πολυθρόνα και παραδόθηκε στής πιο τρελλή σκέψης...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος με άπέραντη επιστημονική μόρφωση, δόθηκε ως μόνη κίνηση του πτώματος της Έβελιν Μάινσον και την άκουσε και την άκουσε και την άκουσε...

—Αυτή την έλλειψη των αποτυπωμάτων έδω μέσα την προέμενη, είπαν ο δαμνός άνθρωπος στον πλοίαρχο. Δεν με παρξενεύει, ούτε και με απογοητεύει. Έβωδ είναι όλα στη θέση τους. Έτσι τουλάχιστο τα δόθηκαν οι άνθρωποι, που πρωτομπήκαν στο διαμέρισμα αυτό μετά τον φόνο. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε, ότι δεν έγινε καμία πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο γιαιτός του πλοίου, που είναι ένας

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,

Εἴσθε ὅλες λουλούδια, τριαντάφυλλα, τὰ ὅποια ἡ φύσις ἐστόλισε μὲ θέλγητρα. Ἀλλὰ ἓνα λουλούδι, ἓνα τριαντάφυλλο πεταμένο στὸν δρόμο δὲν μπορεῖ νὰ φαίνεται τόσο ὠραῖο, ὅσο ἓνα λουλούδι, ἓνα τριαντάφυλλο μέσα σ' ἓνα ὠραῖο βάζο. Τὸ βάζο σας, εἶναι τὰ φορέματά σας. Μπορεῖτε νὰ εἴσθε πιὸ ὠραῖες, πιὸ *ἐλκυστικὲς* ὅταν φορεῖτε ὠραῖα φορέματα.

Ἄν θέλετε νὰ σᾶς θαυμάζουν ὅπως ἓνα ὠραῖο τριαντάφυλλο μέσα σ' ἓνα ὠραῖο βάζο, ἂν θέλετε νὰ ἀναδείξετε τὰ θέλγητρά σας, ἂν θέλετε νὰ κάμετε τὴν χάριν τοῦ σώματός σας νὰ λαμποκοπᾷ, πρέπει νὰ ντύνεσθε καλά.

Ἄν θέλετε ὅμως νὰ εἴσθε καλὴ ντυμένη, ἀποτανθῆτε σὲ μᾶς. Γιὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε, ἐφέραμε ἀπὸ Παρίσι ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλα. Στὸ Κατάστημά μας θὰ βρῆτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ θαυμάσετε. Αἱ μαὶ μας εἶναι λογικαὶ καὶ περιττὰ θὰ σᾶς κάμωμεν εὐκολίας εἰς τὴν πληρωμήν. Ἐλάτε νὰ μᾶς ἰδῆτε, εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σᾶς προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.
ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 15 Ἀθήναι.